

ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE • www.apostolskacirkev.cz • Ročník 32 • Duben 2020

ZIVOT V KRISTU

POKÁNÍ

Aktuálně

Koronavirový speciál

Misie

Ztraceno v překladu

Nová generace

Nic podobného jsem zatím nezažil...

Vážení a milí čtenáři,
ne, nezačnu koronavirem... ☺

Po první lásce na nás pokukuje podobně jarní téma – pokání. Proč jarní? Stejně jako se v přírodě na jaře všechno obnovuje a povstává k novému životu, i nám, když jsme činili pokání a přijali Pána, byl darován nový život: „Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!“ (2K 5,17) Jestli se v zimě nebo předjaří (naší lásce k Bohu) nedaří, jaro dává naději, že se to může změnit, že zkrátka bude líp a znovu se nadechneme. Dává naději, že i naše víra bude znovu vzkříšena a pookřeje. Možná i proto slavíme Velikonoce, Ježíšovo zmrtyvýchvstání a naše vzkříšení k novému životu právě na jaře.

Velikonoce jsem nikdy moc nemusela, zejména *šmigrust*, který jsem každoročně protřpěla na chalupě v Beskydech. Zato teď jsou Velikonoce jiná liga! Všichni místní respektují, že z chalupy roky prcháme už v sobotu, v neděli je přece velikonoční bohoslužba! Doma pak v poklidu napečeme šest beránků, objednáme osamělé sousedky a společně si připomeneme pravý význam Velikonoc.

Pokání a Velikonoce jdou zcela zjevně ruku v ruce. Bez pokání by pro nás velikonoční životodárné vzkříšení nebylo. Proto i dubnové téma je letos rozděleno do dvou bloků. Ten první, o pokání, je klasika s texty a anketou, druhý je poněkud netradiční – Velikonoce ve verších J. Szturce a ilustracích P. Fiuráška. Není-li poezie zrovna vašim šálkem kávy, překonejte se, stojí to za to. Zkuste ty verše číst s otevřenou myslí i srdcem, uvidíte, že vaše letošní Velikonoce mohou mít jiný náboj. Ty moje ho měly díky básním už loni. Letos se těším na repete. „Okolo třetí“ a „72“ jsou prostě srdcovky. I já stojím v úžasu...

Nereagovat na koronavirus asi nejde... Taky vám udělal škrt přes rozpočet? Nám tedy doslova. Měli jsme být v březnu týden v Anglii, a nebyli. Měli jsme být na pastorálce v Kutné Hoře, a nebyli, poslední březnový víkend na Slovensku... Chováme se zodpovědně, sedíme doma, šijeme roušky (jdeme s dobou ☺) a upevňujeme rodinné vztahy. Honíme děti do práce a samostudia, každý den máme společné bohoslužby, hrajeme hry a jsme spolu. Mnohem více, než jak můžeme během pracovního týdne. Takže zatím plus...

Pustme jaro se vším, co pro nás Pán Bůh připravil, do svých srdcí. Otevřeme mu je dokořán!

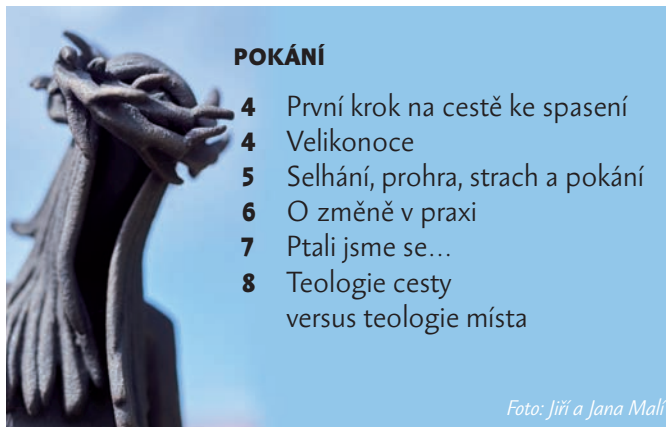
Přejeme vám nový rozměr Boží přítomnosti ve vašem životě nejen v těchto dnech!

Za redakci
Čtete více, čtete ŽvK!

Ivana Bartíková

Slovo biskupa

3 Zamyšlení nad pokáním

POKÁNÍ

- 4 První krok na cestě ke spasení
- 4 Velikonoce
- 5 Selhání, prohra, strach a pokání
- 6 O změně v praxi
- 7 Ptali jsme se...
- 8 Teologie cesty versus teologie místa

Foto: Jiří a Jana Malí

Aktuálně

- 12 Koronavirus a matematika
- 13 Zápisky z karantény
- 14 Jak to vidím
- 14 Je to tady...
- 16 Rozlousknuté oříšky
- 17 Naše bohoslužby
- 19 Diakonie AC v době koronaviru

Misie

- 20 Ztraceno v překladu

ZEMĚPISNÉ OKÉNKO

- 21 Nazaret

Ilustrační foto

ČR vs. Izrael

- 21 Útěk

Nová generace

- 22 Nic podobného jsem zatím nezažil...

Svědectví

- 23 Modlit se za Říška, Martin je v pohodě

Dětem

- 24 Kšiltovka

Představujeme

- 25 Ať máme co pod stromček...
- 26 Autobus na konečnou

ŽIVOT V KRISTU – ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

Šéfredaktor: Martin Moldan, MBA • Redakce; redakční rada: Mgr. Ivana Bartíková, Ph.D., Mgr. Jiří Bartík, Pavel Bubík, Martin Moldan, MBA, Ing. Jindřich Novák, Bc. Radek Smetana, M.A. • Sazba a grafická úprava: Ing. Jindřich Novák • Ilustrace: Petr Fiurášek • Jazyková korektura: IB, Halka Kolářová • Korektura slovenských textů: Mgr. Daniela Gregová • Titulní foto: Jiří a Jana Malí • Ilustrační foto: 123rf.com, pixabay.com • Reklama: Pavel Bubík, tel.: 731 504 304 • Předplatné a pdf: Anna Turoňová, tel.: 731 504 310 • Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků • Příspěvky a připomínky prosím zasílejte na adresu redakce: Život v Kristu, U Podjezdu 12, 772 00 Olomouc, e-mail: zivotvkristu@seznam.cz, tel.: 733 627 457 • Uzávěrka vždy 1. den předcházejícího měsíce, respektive poslední pracovní den předtím.

Veškeré objednávky vyřizuje nakladatelství: Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504, tel. & fax: 558 761 571, 558 761 572, e-mail: acrc@volny.cz

Ročně 11 čísel, cena jednoho čísla 26,- Kč, pro předplatitele 23,- Kč, poštovné podle tarifů, pro hromadný odběr slevy podle počtu výtisků.

Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2725/92-P/1 ze dne 1. 12. 1992

Jak objednat časopis: Stačí libovolným způsobem napsat objednávku na adresu: Nakladatelství Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504 nebo kontaktovat sestru Turoňovou viz výše. S prvním číslem časopisu obdržíte složenku, kterou použijete k zaplacení buď určitého období, např. do konce roku, nebo budete platit zvlášť každé jednotlivé číslo.

© ŽvK – všechna práva vyhrazena. Přetiskování článků je povoleno pouze s písemným souhlasem redakce.

Přetiskování do rozsahu jednoho odstavce možno pouze s přesnou citací (ročník, název článku, strana).

Zamyšlení nad pokáním

Drazí čtenáři, námětem tohoto čísla je pokání. Připomínám, že tento rok chci ve svých článcích i kázáních poukazovat na důležitost správných základů – a pokání k základům víry bezesporu patří. V Židům 6,1–2 je „pokání z mrtvých skutků“ uvedeno hned na prvním místě mezi šesti základními naukami. Pokání bylo součástí zvěsti apoštolů, výzvu k pokání přinášel Jan Křtitel a o pokání hovořil samozřejmě Pán Ježíš. „*Nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete,*“ řekl v jedné diskuzi se svými posluchači. Jsme lepší než oni?

V časopise naleznete sérii různých článků a zamyšlení na toto téma. Každý autor je uchopil po svém a každý příspěvek odráží určitou specifickou zkušenost či názor. To jen dokazuje, jak je toto téma bohaté. Věřím, že naleznete něco, co bude tím chybějícím kamínkem do vaší mozaiky, a tak porostete do duchovní zralosti.

Mám za to, že diskuze o pokání se v naší církvi pohybuje mezi dvěma polohami: jedni zdůrazňují hrůzu z hříchu a jeho následků, kdežto druzí vidí jako východisko pro pokání Boží milost a lásku. Tyto dvě polohy jsou do jisté míry umělé, ale každý z nás se nachází více na jedné, či na druhé straně.

Církev po staletí preferovala spíše ten první pohled. Motivem k pokání byl strach z věčného zahynutí. Hřích byl představován jako něco, co člověka odděluje od Boha a je důvodem pro věčný Boží soud a peklo. Tento přístup klade velký důraz na prožitek osobní viny. Ukázkou takového přístupu je například kázání amerického teologa a filozofa Jonathana Edwardse z roku 1741 *Hříšníci v rukou rozhněvaného Boha*: „Vaše bezbožnost vás činí těžkými jako olovo a sklání a tlačí vás svou velkou vahou dolů do pekla; jestli vás Pán Bůh pustí, okamžitě se potopíte a rychle sestoupíte a ponoříte se do bezedné propasti a vaše zdravá tělesná stavba a vlastní péče a opatrnost, nejlepší záměry a všech-

na vaše spravedlnost vás nebude podpírat a držet od pekla o nic víc, než by pavoučí síť zastavila padající kámen. Nebýt svrchované Boží libosti, země by vás ani okamžik nenosila, protože jste jí břemenem; tvorstvo s vámi lká, stvoření je poddáno vašemu zkažení, ale ne dobrovolně; slunce na vás není ochotno zářit, aby vám dávalo světlo ke sloužení hříchu a Satanu, země nevydává ochotně svou úrodu, aby uspokojovala vaše žádosti, ani není dobrovolně jevištěm, na němž je předváděna vaše bezbožnost; vzduch neslouží ochotně vašemu dechu, aby udržoval plamen života ve vašich útrobach, zatímco svůj život trávíte ve službě Božím nepřátelům.“

Tento styl kázání byl ve své době velmi oblíbený a přinášel obrácení tisícových zástupů.

Druhý pohled, zdůrazňující Boží milost, přichází do jisté míry jako reakce na příliš velké zdůraznění předchozího pohledu. Je oblíbený zejména v moderních církvích, které se chtějí oprostít ode všeho, co se jim jeví jako příliš zastaralé či náboženské. Nicméně i tento pohled vychází z Božího slova: „*Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyšlnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání?*“ (Ř 2,4; viz podobně i 2Pt 3,9)

Zatímco první přístup zdůrazňuje Boží spravedlnost, druhý přístup klade větší důraz na Boží lásku. Považuji za zbytečné přit se o to, co z toho je důležitější. Pravda je,

ho nitra. Abychom pochopili samou podstatu pokání, podívejme se do rajske zahrady, kde ďábel právě pokouší první lidi: „*Had ženu ujišťoval: ‚Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.‘ Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující uševědounost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl.*“ (Gn 3,4–6)

Příběh obsahuje naprosto základní poselství o podstatě hříchu, a tím pádem i celé lidské zkaženosti. Člověk bere do svých rukou schopnost posuzovat dobré a zlé bez potřeby Boha. V tuto chvíli se Eva rozhoduje pro něco, co považuje za dobrý krok. Nechce hřešit. S trochou ironie můžeme říci, že se chce přiblížit Bohu (kdo by nechtěl?). Problém je, že to jaksí bere za špatný konec. **Podstatou hříchu je snaha být dobrým nezávisle na Bohu.** Zní vám to příliš revolučně? Příliš tvrdě? Nesouhlasíte? Pak stačí, abychom se letmo podívali na historii, kolik „osvícených“ diktátorů se snažilo vylepšit život na světě, avšak skončilo v teroru vůči všem, kteří měli jiný názor. Například komunismus měl skvělou myšlenku: sociální spravedlnost, dostatek pro všechny. Zní to hezky, ale mělo to problém, neboť bez Boží vlády žádné lidské království vytouženého ideálu není schopno dosáhnout. Výsledek? Celkový počet obětí komunismu se odhaduje

Diskuze o pokání se v naší církvi pohybuje mezi dvěma polohami...

že žádný přístup, pokud je příliš vyhraněný, z dlouhodobého hlediska neprospívá. Budeme-li mluvit příliš o spravedlnosti, snadno propadneme strachu a malomyslnosti, případně pokrytectví. Naopak zase přílišné akcentování Boží lásky bez vyvážení Boží spravedlnosti vede k lehkovážnému pojetí křesťanské víry. Jsem pro, abychom zdůrazňovali vždy více to, co lidé potřebují slyšet. Ne to, co chtějí slyšet, ale co opravdu potřebují. Tak se církev může ve svém poselství přiklánět jednou k jednomu důrazu, jindy zase k druhému.

V pokání ale zdaleka nejde jen o naše skutky. Mnozí lidé mimo církev žijí podle mnohem vyšších morálních standardů než někteří křesťané. Skutky jsou výsledkem našich myšlenek a myšlenky zase vyrůstají z nehlubších vnitřních přesvědčení. Opravdové pokání tedy musí jít do hloubky naše-

na 94 milionů.

Cílem pokání je tedy více než jen změna chování. Pokání znamená obrácení se k Bohu, život pod Boží autoritou. Znamená to přijmout Ježíše nejen jako skvělého kamaráda, dokonce nejen jako Spasitele, ale rovněž jako Pána. Znamená to podřídit mu celý svůj život. V praxi to znamená na každý den znovu a znovu se rozhodovat podřízovat Bohu celý život, a to ve věcech dobrých i méně dobrých. Znamená to zapřít sám sebe (L 9,23).

Život křesťana se pak stává podobným tomu, jako když plaveme v řece: jeden břeh nazvěme Boží láska, druhý břeh Boží spravedlnost. Někdy jsme více nalevo, jindy zase napravo. Respektovat ale musíme oba břehy, jinak se ocitneme „mimo hru.“

Martin Moldan
biskup

První krok na cestě ke spasení

Foto: Jiří a Jana Malí

Clive Everill

je Angličan s českým občanstvím, je lektorem na gymnáziu v Olomouci. Patří do domácího společenství na Olomoucku v rámci AC (kde je spolu s dalšími součástí vedení). Slouží slovem. S manželkou Petrou jsou spolu 22 let, mají rádi ptáky, hory a hořkou čokoládu.

Pokání je úplně prvním krokem na cestě ke spasení. Ve Sk 17,30 Pavel říká: „Když tedy Bůh přehlédl ty doby nevědomosti, nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání.“ To jde ruku v ruce s vírou, protože jak Ježíš, tak apoštolové přikazovali: „Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

Žádný hříšník nemůže být usmířen s Bohem bez toho, že by činil pokání. Bez opravdového pokání nemůže být ani opravdová víra. To je možná důvodem, proč jsou někteří křesťané nestálí a nejistí, protože se snaží

stavět svou víru bez pevných základů pokání. Vyznávají svou víru, ale nikdy nečinili pokání.

Co je tedy pokání?

Pokání je dar 2Tm 2,25–26. Je to dar, který nám dal milující, trpělivý a laskavý Bůh. Opravdové pokání začíná od Boha, nikdy ne od člověka. Je to Boží touha pro každého jedince. A Bůh je také trpělivý, „*nechtěje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.*“ (Ř 2,4 a 2P 3,9)

Pokání není lítost. Někteří lidé pocítují lítost nad svými hříchy jenom proto, že se na ně přišlo; není jim líto hříchů, ale jejich pověsti. Pokání nejsou výčitky svědomí – ty člověk pocítuje za to, co provedl jiným. Pokání je **vždy založeno na tom, co jsme provedli Bohu.**

Příběh marnotratného syna (L 15,11–31) je příběhem o vzpouře, úpadku, pokání, smíření a obnově. Pokání znamená, že **vyznáme** svůj hříšný čin, znamená to, že **uznáme**, že jsme něco udělali špatně. Pokání zahrnuje také **praktický krok**, a to vše vede k tomu, že se celým srdcem obrátíme zpět k Bohu. „*Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: ‚Otče,*

zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem. Učiň mne jedním ze svých nádeníků.‘“ (L 15,18–19)

Avšak pokání není jen něčím, co se odehrává pouze uvnitř – musí být také **vidět!** Pavel kázal, že „*pokání je doprovázeno skutky, které o něm svědčí.*“ (Sk 26,20) Součástí je to, že některé věci přestanu dělat. Někdy i můžeme něco napravit – splatit dluh, omluvit se, doznat se ke zločinu, vrátit kradené věci apod.

Pokání je spojeno s **odpuštěním**. Ježíš říká, že pokud se proti nám někdo provinil a činí pokání, **musíme mu odpustit!** To není volba! (L 17,1–10) Pokání umožňuje odpouštět.

Někdy je třeba činit pokání z nevhodných postojů – vlastní spravedlnost, kompromisy, pýcha.

Jak pomoci někomu, aby činil pokání?

Trěmi způsoby:

Berte to vážně: opravdové pokání se pojí s Boží bázni, protože ta nás vede k moudrosti. Potřebujeme mít před Bohem a jeho vůlí svatou úctu. Bůh hřích nenávidí. Zdra-

Velikonocce

Zahrada

Dobře věděl, co se stane,
když zamířil k Getsemane,
když mizela naděje,
i krvavé krupěje
prozradily, co se děje
někde v srdci Spasitele...

Ježíš hrůzou pláče,
okolo má spáče
a Jidáš i s pochopy...
To se těžko pochopí,
když ten příběh o spasení
vidíme už vyřešený...

Pojďme cestou ultimata,
před Heroda, před Piláta,
ukřižujme, co nás tíží,
navždy na golgotském kříži...

Radujme se vzkříšení
z nádherného spasení!

Nejdřív ale pro základy
musíme jít do zahrady...

Básně: Jaroslav Szturc, AC Hlinsko
Ilustrace: Petr Fiuřáček, AC Zlín

vý strach z Pána nám pomáhá věci napravit. S Bohem si nelze zahrávat, je třeba k němu přistupovat vážně, protože i On to s námi myslí vážně.

Budme konkrétní: je třeba se zeptat, zda opravdu Ježíše přijal jako svého Spasitele. Chce být zachráněn od všech svých hříchů? Pokud je odpověď kladná, pak od kterých? Tam začíná opravdové pokání. Obvykle slyšíte, že ode všech. Dobrá, ale nikdy nikdo neudělal všechny hříchy. Vedte ho k tomu, aby byl konkrétní a hříchy pojmenoval. Modlete se za ty, kteří hříchy vyznávají, a Duch vám může pro ně dát třeba i slovo poznání, které jim může pomoci.

Budme citliví: emoce nás mohou klamat. Nenechte se svést. Pokání nejsou emoce, ale **rozhodnutí**. Lidé mohou být emocemi zachvázeni, rozpláčou se, ale **jejich srdce nebo mysl se nemusí změnit**. Pak to není opravdové pokání, ale jenom usvědčení z hříchu.

Bůh je motivován láskou a má radost, když činíme pokání.

*„Já usvědčuji a kárám ty, které miluji; **bud' tedy horlivý a učíš pokání.**“ (Zj 3,19)*

Pokání je klíčovým slovem Nového zákona, zvláště pak Zjevení. Nezapomeňme, že Bůh nás miluje, takže nás někdy může i kárát, a pak musíme činit pokání. Jedná se spíše o životní styl, kdy si uvědomujeme, že musíme činit pokání znovu a znovu.

*„Pravím vám, že tak **bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.**“ (L 15,7)*

Jediný hříšník, který činí pokání, působí obrovskou radost mezi anděly v nebi.

Shrnutí:

Pokání budeme činit, dokud budeme dýchat. Jak rosteme v Kristu, roste i naše povědomí o hříchu a Duch svatý nám bude ukazovat víc toho, co budeme chtít dát do pořádku.

Clive Everill, AC Velká Bystřice

Selhání, prohra, strach a pokání

Všiml jsem si, že my křesťané máme často slovo pokání spojené se selháním, prohrou, strachem z rozložení Boha a hříchem, nad kterým nelze zvítězit. Stydíme se před Bohem za své opětovné selhání, a proto to chceme mít co nejrychleji „za sebou“. Může to být způsobeno různými důvody, často asi i způsobem, jak s námi druzí křesťané mluví o našem hříchu: „Je hrozné, co jsi udělal(a), teď ti nezbyvá nic jiného, než udělat pokání...“

Myslím, že si téma pokání zaslouží „očistit“

Pochopil jsem, že pokání souvisí s Boží láskou, a ne s trestem.

od všech špatných nánosů náboženství, aby se mohlo v našich životech zaskvět opět jako nádherný Boží dar lásky.

Asi není potřeba vysvětlovat křesťanské základy týkající se tématu pokání. Většina křesťanů ví, že skrze pokání můžeme řešit ve svém životě problém realizovaného hříchu a jeho dopadu do našeho života. Víme, že pokání má být upřímné, vycházející z jistoty víry, kdy počítáme s Božím odpuštěním,

a nikoho určitě nepřekvapuje, že má být ze srdce.

To, co změnilo můj pohled na pokání, bylo pochopení pravdy, že pokání souvisí s Boží láskou, a ne s trestem.

Nebo pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a trpělivosti, a nevíš, že Boží dobrota tě vede k pokání? (Ř 2,4)

Věřím, že pokání je dar, který nám Bůh Otec dal k tomu, abychom nemuseli být otroky hříchu, ale mohli trvale pokračovat na cestě za Ježíšem. I když na jedné straně je pokání spojené s vědomím destrukce, kterou hřích v našem životě začal působit, tak na druhé straně by zase mělo být spojené s jásavou radostí a velkou vděčností. Bůh se totiž rozhodl nás v otroctví hříchu nenechat, ale chce nás mít svobodné.

Proto jsem se začal na pokání dívat jako na veliký dar, který v sobě nese trvalý obraz Boží nekonečné lásky.

Fascinující je pro mě také to, že mohu přicházet stále znovu a znovu, a přesto vím, že mě nikdy neodmítnete.

Jsem Bohu nesmírně moc vděčný, že nás přijal jako své děti a zároveň o nás každý den pečuje, a to i tím, že jeho odpuštějící náruč je stále rozevřená dokořán.

*Tomáš Hasmanda
pastor AC Valašské Meziříčí*

Poslední

Větévky z palmoví cestu Mu ozdobí,
oslík se pomalý nehodí ke Králi,
proroctví poslední s přesností nevšední
s jistotou přiblíží Beránka ke kříži.

Poslední večere a v Boží kameře scénáře se plní.
Král s korunou z trní!

V setmělé krajině v poslední hodině opona trhá se.

V nebeském rozhlase v neděli po ránu zahrají fanfáru.

Kdo uvěří asi tomu dílu spásy.

Slzy se mi tlačí, že i pro mě stačí...

O změně v praxi

Nedávno jsem se setkal s jedním mužem, který mi radostně sdílel své svědectví o tom, jak se dostal z dlouholeté závislosti na alkoholu. Říkal, že poté, co se setkal s Ježíšem, už nikdy neměl chuť se napít. Zapomněl jsem, kolik měsíců nebo let už nepije, ale cestou domů jsem o tom v autě ještě chvíli přemýšlel.

Statisticky se podobné „zázračné“ vysvobození neděje příliš často. I v lékařských kruzích se ví, že zhruba 2% z těch, kteří se chtějí dostat ze závislosti, se z ní dostanou bez „cizí“ pomoci. Nicméně jsem přemýšlel, co se vlastně stane, když někdo přestane mít tzv. bažení. Když z minuty na minutu přestane mít chuť pít, brát drogy, prohrávat peníze, mít chuť na „cizí ženu“, krást, podvádět, prostě „hřešit“.

Vzhledem k tomu, že s takovými lidmi pracuji už více než 30 let, vidím spíše růst ke zralosti, a to skrze různé pády, kotrmelce, nové začátky. Zpočátku jsem z toho byl trochu zklamaný, ale postupem času jsem pochopil, že jediný způsob, jak se stát nezávislým na svém bažení, je být „mrtvý“... Nebo jinak, když jsou zprerhané vazby s minulostí a životem spojeným s činnostmi, které nám přinášely slast (ne vždy je ale prožívání slasti problém).

Abych to trochu zkomplikoval. Člověk není jen duše oddělená od těla, ale veškeré emocionální pochody, které jsou silným motivačním faktorem jednání, jsou vždy vázány nebo jsou reakcí na podněty zvenčí. Mozek zpracovává podněty tím, že je obléká do slov, a pak je skrze chemii těla převádí na to, co cítíme. Vysvětlím to na příkladu: Někdo, řekněme Franta, přijde s tím, že chce přestat s alkoholem. Problém je, že alkohol v jeho mozku vytvořil nové spoje, které jsou aktivovány různými situacemi, především stresem, a které následně vyvolávají silnou touhu se napít. Franta se rozhodne žít s Ježíšem, vydá

důsledky mohou být více či méně devastující.

Když se vrátím k tomu „zázračnému“ vysvobození, nemám jinou odpověď než tu, že ten muž nějakým, pro mě tajemným způsobem udělal obrat o 180 stupňů, vydal Ježíši na „první dobrou“ vše, co měl spojené s užíváním alkoholu, a také to, co si v tu chvíli možná ani neuvědomoval. vzdal se vlastní cesty a způsobů, tím rozpojil navyklá schémata v mozku a připravil cestu pro nová. Osobně si ale nemyslím, že vše v jeho životě funguje stejně jako v oblasti alkoholu. Když se podívám na učedníky, i po tom,

Myslíme si, že existuje speciální forma „pokání“, která jednou provždy přinese změnu.

mu svůj život, alespoň z jeho slov a modlitby to vyplývá. Zapojí se do církve, ale něco pořád drhne, sem tam se napije. Podobné to je s Honzou a jeho drogami, s Janou a její závislostí na mužích, s Marií a její nezvladatelnou touhou po sladkostech, s našimi dětmi, které nedokážou odolat touze po hraní počítačových her... Není větší či menší problém, jen

co se rozhodli následovat Ježíše, nevidím dokonalé lidi, kteří by už nikdy nebojovali se svými strachy, zbabělostí, potřebou cítit se výjimečně, touhou vlastnit, potřebou se zabezpečit. To je i hlavním důvodem pro existenci rezidenčních programů, jako je Teen Challenge. Závislý se sice může zbavit bažení po předmětu touhy, ale ze dne na den

Večeře

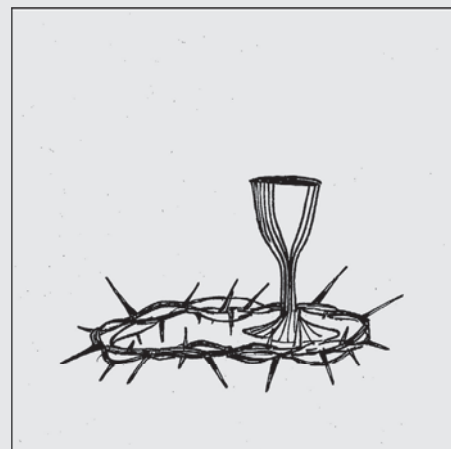
Poslední večeře,
Jidáš jde za dveře,
u stolu zůstanou
ti s láskou vepsanou
do srdcí k Ježíši.

A oběť na kříži
před očima začíná
u chleba a u vína.

A tuhle večeři
až dodnes večeři
stále od začátku,
vděčně na památku
věrní učedníci.

Zdarma kupující...

Ach, všichni žízníví, pojdte k vodě, i vy, kdo nemáte žádné peníze! Pojdte, kupujte a jezte, pojdte, kupujte bez peněz víno a mléko bezplatně!

Bc. Petr Král

je ženatý, má dvě dospělé děti. V roce 1994 byl spoluzakladatelem Teen Challenge v ČR. Od roku 2019 je ředitelem Teen Challenge International ČR. Absolvoval množství tréninků v oblasti poradenství, managementu, biblické pastorace, práce se závislými. Na UK ETF dokončil bakalářské studium v oboru pastorace a sociální práce, kde následně tři roky vedl seminář o závislostech. Je starším sboru Apoštolské církve, koordinátorem skupin Bodu obratu pro ČR.

www.teenchallenge.cz

nezmění své stereotypy chování, proto je potřeba udělat více. Každý z nás ví, jak je obtížné změnit stereotypy vlastních zvyků, jednání, způsobů myšlení.

Nejdůležitější roli v jakékoli změně hrají podpůrné, osobní, silné, láskyplné, vřelé, otevřené a vykazatelné vztahy. Studenti programů Teen Challenge, kteří takoveto vztahy vytvoří, jsou nejčastěji těmi, kteří se posunují dále ke zralosti. Důvod je jednoduchý. V rámci těchto vztahů je možné vytvořit bezpečné prostředí, kde je možné otvírat různě citlivá témata, kam jistě naše selhávání patří. Pokud nejsme schopni mluvit nejen o tom, co prožíváme, ale i o tom, jaké s tím máme spojené myšlenkové stereotypy, životní návyky, pak nelze najít alternativu pro změnu. Běžnou praxí mezi námi je, když si vyznáváme svá selhání a společně se modlíme nejen za odpuštění, ale také za změnu, že se otvíráme novým cestám.

Jan Křtitel před Ježíšovým příchodem lidi nabádal, ať vyrovnají svou cestu před Pánem. Myslím si, že to znamená odstranit překážky pro vztah s Ježíšem a přenesené i pro jiné uzdravující vztahy. Díky vztahu s někým můžeme reálně slyšet, co je v našem myšlení špatné, a najít podporu pro změnu a sílu pro opuštění svých stereotypů. Nepřítelem jaké-

koli změny pak může být strach o sebe, což nám tyto vztahy komplikuje.

Problémem jsou i naše očekávání od změny. Často jsem si všiml, že lidé, a nejen pastoři, ale i členové církvi a lidé, kteří mají nějaké potíže, očekávají, že existuje nějaká speciální forma pro „pokání“, která jednou provždy přinese změnu, vysvobození. Nelíbí se nám představa, že změna je proces spojený se vztahem, že i pokání je proces založený na rozhodnutí jít jinou cestou, kdy ale tuto cestu stále objevujeme, hledáme. Silný tlak na okamžitou proměnu může paradoxně vést ke skrývání se (pokrytectví), vytváření „exkluzivních“ vztahů, a vlastně odrazovat člověka od schopnosti 1) přiznat si svá selhání, 2) sdílet je s Ježíšem, ale také svými blízkými, 3) slyšet, myslet a dělat věci jinak a začít trénovat nové návyky pod vedením, 4) nakonec převzít zodpovědnost za konkrétní část svého povolání. Což je v krátkosti z mého pohledu proces pokání – cesty vedoucí k dokonalé službě Bohu a zralosti podle míry Kristova lidství.

*Petr Král
ředitel TCI ČR*

Ptali jsme se...

Jak jsi prožil pokání, když ses rozhodl vydat Pánu svůj život? Byl to jeden konkrétní moment, nebo spíše postupný proces?

Jako dítě z křesťanské rodiny jsem část svého dětství žil s představou, že pokání je vyjmenování toho, co jsem udělal špatně, a prosba o odpuštění. Někdy jsem to odrecitoval téměř jak naučené, stále stejné vyznání svých vin, než jsem usnul v posteli. Koneckonců, každé malé dítě podobně neposluhává svoje rodiče pořád. Teprve později jsem začínal chápat, že Bohu jde o proměnu mého srdce a že tedy v pokání musí jít nutně o mnohem více než jen o vyslovené přiznání. Jakkoliv i to je podstatné, myslím, že jádrem pokání je spíše vědomá změna myšlení a chování, motivovaná láskou k Bohu, vypůsobená uvědoměním si vlastní selhání a nedostatečnosti svých vlastních sil k úplné proměně. Vždyť i původní řecké slovo použité v Bibli pro pokání lze česky vyjádřit jako „proměňující změna srdce“.

*Štěpán Hlause
pastor sboru AC Ústí na Labem*

Toto jsem se naučil od Emany Bendy (člověk, který se o mne po mém uvěření staral, procházel se mnou úvodní vyučování před křtem a jeho vyučování ovlivnilo celé moje křesťanství; pro mne jeden z mých duchovních otců a jeden z hrdinů víry v ČR), když jsem uvěřil: hřích poznat, hřích vyznat, hřích opustit.

Nevěřícímu bych řekl, že u pokání jde přednostně o změnu myšlení. Je třeba se podívat na věci z jiné strany, a to, co je v ne pořádku, dát stranou. Podívat se na ten problém očima Ježíše, vyjádřit určitou lítost nad tím, co jsem dělal špatně, a hlavně to opustit.

*Jiří Pospíšil
pastor sboru AC Bučovice*

U Piláta

Co je pravda, zaznělo,
když se pátrat nechtělo
po základu pravdy věci,
to není můj problém přeci,
ani prosba naléhavá
nezasáhla místa pravá,
a tak Krále bez rubáše
vyměnil za Barabáše.

Pravda není důležitá,
tonoucí se stébla chytá,
myslí v rámci exekuce,
že si stačí umýt ruce...

Jenže ta krev ulpěla,
rozhodnutí zbabělá,
stejně jako u Piláta,
dohoní nás.
Natotata.

A otázka palčivá
i mé srdce rozžírá..

Teologie cesty

versus teologie místa

► Pokání chápu jako vnitřní změnu myšlení/směšlení, která se pak projeví ve vnější změně konání/jednání. Aby člověk mohl jinak jednat, musí nejdřív jinak myslet, musí změnit své smýšlení. Apoštol Pavel píše v Ř 12,2: „A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé.“ Náš biskup Martin Moldan tématu obnovování myšlení věnoval celý loňský rok.

Pak můžeme říct, že pokání znamená uznat, vyznat, opustit a zanechat. Uznat svoji vinu, hřích, chybu, pak ji vyznat, přiznat se (vzít za ni zodpovědnost) a nakonec ji opustit, zanechat zlého jednání.

V Př 28,13 se píše: „Kdo zakrývá svá přestoupení, neuspěje, ale kdo je vyznává a opouští, nalze slitování.“

1J 1,9 „Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.“

Farizeové a učitelé zákona přicházeli k Janu Křtiteli, aby se nechali od něj pokřtít jako vnější znamení pokání. Jan je káral a řekl jim, aby nesli ovoce pokání, tj. aby na vnějších skutcích ukázali, že činili pokání. Pokud člověk uznává i vyznává své zlé jednání, ale nic na svém jednání nezmění, pak to není pokání. Podobně je to i s vírou. Víra, která je v srdci a není vidět, se musí projevit na vnějších skutcích, protože víra bez skutků je mrtvá.

Pokání se může projevat litostí a může být provázeno slzami, ale samotná litost a slzy ještě neznamenají, že člověk činil pokání. Mnozí mohou litovat svého zlého jednání a prolévat mnoho slz jen pro zlé důsledky, které jim takové jednání přináší. Jidáš po zradě Ježíše pocítil litost a přiznal se ke zradě, dokonce vrátil i peníze, ale nakonec šel a oběsil se; to není ovoce opravdového pokání.

Jaroslav Lofítek
pastor sboru AC Frýdek-Místek

Existuje ateismus bez Boha? Takový ateismus 2.0 je ve skutečnosti starou snahou mít Boha v kapse. Následování je cesta, na které se dá sice zbloudit, ale dá se zase vrátit. Pokud však zůstaneme stát, nikam nedojdeme.

V posledních patnácti letech jste možná zaregistrovali nástup jakési vlny nových ateistů, kteří jsou proslulí svými militantními postoji vetkanými do knih jako *Boží blud* nebo *Bůh není velký* s podtitulem *O tom, jak náboženství všechno ničí*. Základní premisy nových ateistů jsou: (1) Bůh zcela určitě není. (2) Nenávídím ho. Proto jsem se zasmál, když jsem v knihkupectví objevil knihu, která se jmenuje *Náboženství pro ateisty: Bezvěrcův průvodce po užitečných stránkách náboženství*. Alain de Botton v ní

píše, že samozřejmě neexistuje žádné pravdivé náboženství pocházející od Boha, ale že se sekulární společnost dosud obratně nevypořádala se základními potřebami, které řeší náboženství, což jsou podle autora: „Potřeba žít s ostatními v souladu navzdory hluboce zakořeněným sklonům k sebestřednosti a násilí; a potřeba se vypořádat s utrpením plynoucím z toho, jak snadno nás zasáhne profesní selhání, napjaté vztahy, smrt blízkých, stáří a smrt.“ Po zbytek knihy se pak snaží oddělit náboženství od Boha. Chce si ponechat užitečné sociální a vztahové vazby, krásu plynoucí z umění a dobročinnost, ale přitom nebyť svázán vírou v Boha. Zajímavý pokus, který si chce nechat formu, ale ne obsah. Chce ovoce ze stromu, který jsme podřezali. Chce sluneční svit v zatemněné místnosti. Ale budiž.

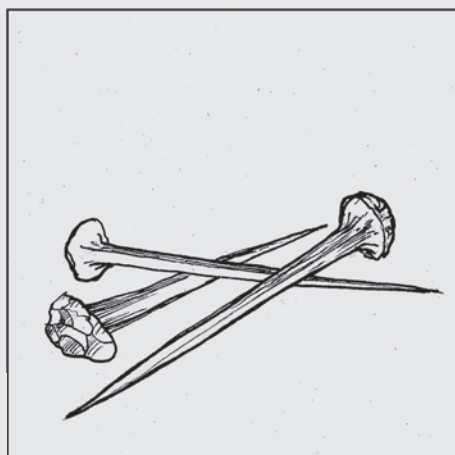
Napadlo mě, že pokud existuje náboženství pro ateisty, co když existuje naopak ateismus pro křesťany? Co když se snažíme mnozí o totéž, o co se pokouší de Botton z druhé strany? **Co když chceme výhody**

Šimon

Do křížové arény
vstoupil Šimon z Kyrény,
kousek cesty poponesl
Ježíšův kříž, který nesl...

To byl tedy frajer jiný,
když Tomu, jenž nesl viny,
byl připraven nésti kříž
a nejenom vlastní tíž.

Díky, pane z Kyrény,
za tu lekci s břemeny.

Poslední otázka

Bože můj, Bože můj,
proč jsi MĚ opustil?

Všechno zlo dopustil...?

Otázka palčivá
k nám z kříže zaznívá.

A odpověď je:
protože ne MNE...

víry v Boha, ale ne Boha samotného? Může naše víra být verzí křesťanského ateismu? Možná vám to připadá přitažené za vlasy, ale věděli jste, že jeden z důvodů, proč Římané neměli rádi následovníky Krista, byl jejich názor, že křesťané jsou ateisty? Do světa s panteonem bohů, přicházejí lidé tvrdící zcela odlišný příběh. Příběh o jediném Bohu, který je ve třech osobách, a jedna z těchto osob přišla na zem v podobě člověka, aby zemřela za hříchy všech lidí. Hm, zajímavá filozofie, řekli. Ale kdo jsou vaši kněží? Žádné nemáme, řekli následovníci Krista, všichni jsme královské kněžstvo, nikdo nás před Bohem nezastupuje, můžeme k němu přicházet přímo. Aha, a kde máte aspoň chrámy? Žádné nemáme, řekli následovníci Krista, my jsme chrámem Ducha svatého, který žije v nás, a proto Bůh nepřebývá v budovách zhotovených lidskou rukou. Jenže, když nemáte chrámy, kde přinášíte oběti za své hříchy? Nepřinášíme, odpověděli následovníci Krista, Ježíš, Boží Syn, byl obětí jednou provždy a navždy všechny oběti ukončil, protože se stal obětí i knězem zároveň. No, ale pokud nemáte chrám, kněze ani oběti, a navíc věříte v jednoho Boha, pak jste vlastně ateisti! To je z našeho dnešního pohledu hodně úsměvný názor, že?

Co když chceme výhody víry v Boha, ale ne Boha samotného?

Křesťanský ateismus

Jenomže, co když křesťanský ateismus opravdu existuje a vypadá jinak než debata o chrámech, kněžích a obětech? Dnes žel můžete mít všechny vnější znaky všech náboženství: chrámy, kněze, oběti, pravdla, a přesto se chovat jako praktičtí ateisté. Vnější znaky náboženství totiž nechrání naše srdce od ateismu 2.0 (verze pro křesťany). Jak vypadá takový ateismus 2.0

v praxi? **Křesťanský ateista je někdo, kdo věří v Boha, ale žije tak, jako by Bůh nebyl.** Křesťanský ateista může o své víře dokonce i pěkně mluvit, může se modlit, může si vzpomenout na Boha vždy, když od něj něco potřebuje, ale jinak si vystačí docela dobře sám. Kdysi jsem to nazval touhou mít Boha v kapse. Jde o to, že *víra nemůže stát na vyslyšených modlitbách*. Samozřejmě, všichni si přejeme, aby se naše modlitby splnily, aby Bůh zasáhl v náš prospěch v případě problémů. Kvůli nahodilosti a nepředvídatelnosti života naše modlitby nejsou vyslyšené vždy podle stejného vzoru nebo se stejným výsledkem. Proto je víra opíraná o vyslyšené modlitby křehká a nestálá. Je až příliš ovlivněna tím, co se děje v našem životě. Když se daří, říkáme si, že je úžasné, co Bůh dělá; ale když se nedaří, říkáme si: „Kde je Bůh?“ *Taková víra pak závisí na naší schopnosti vidět Boha v akci v okamžiku, kdy to potřebujeme*. Nakonec vyjadřuje podvědomou touhu Boha ovládat. Chtěli bychom, aby Bůh reagoval na potřeby způsobem, jakým chceme my, a v čase, který se nám hodí. Chtěli bychom mít kapesního Boha, kterého vytáhneme z kapsy kdykoliv se nám to hodí, ale zase ho zastrčíme, kdykoliv se nám to nehodí. Takový Bůh se nám do života neplete moc často, ale zároveň je vždy

aktivní v okamžicích potřeb a krizí. Je jako automat na kafe: hodíme tam modlitbu a vypadne zdraví, požehnání, prosperita, skvělé manželství, hodně přátel, dobrá práce, cokoliv potřebujeme.

Kde se vůbec touha po kapesním Bohu vzala? Kde se stalo, že slovy apoštola Pavla jsou mezi námi lidé, kteří (1T 1,16) „*prohlašují, že znají Boha, ale svými skutky to popírají*“? Možná to začalo změnou názvu. První následovníci Krista si neříkali křesťané. Slovo „křesťan“ jim bylo přiřknuto jejich nepřá-

Z počátku jsem o potřebě pokání netušila nic. Znovuzrodila jsem se přitažena k Bohu – jako včelka na med – jeho láskou. Teprve asi po týdně jsem byla usvědčena Božím slovem, že jsem hříšná. Opravdu mě to zarmoutilo a byla jsem z duše nešťastná, že se provínuji proti Pánu. Bylo mi 17 let. Tehdy začal v mém životě proces pokání. Nechtěla jsem, aby v mém životě zbylo cokoliv, co by se nebeskému Otci nelíbilo. Je to celoživotní proces. Pořád pokračuje...

Veronika Kmetová
AC Lysá nad Labem

Mé vědomé obrácení nastalo ve třinácti letech, kdy jsem se s mojí maminkou modlila modlitbu spasení. K tomu jsme dospěly na základě její otázky, zda slyším hlas Ježíše, který mě k sobě volá. Byla to silná chvíle, důležitá pro můj duchovní život (vyrůstala jsem ve věřící rodině). Pamatuji si, že jsem pak šla po schodech dolů a s každým krokem jsem se cítila skoro i fyzicky lehčí.

Samozřejmě pak nastalo dlouhé období jako na houpačce. Podléhání satanovým lžím, že nejsem hodna být Božím dítětem, a naopak ujišťování v silné Boží blízkosti (ať už na velkých akcích typu Campfest, nebo sama v kuchyni při škrábání brambor).

Toto duchovní dospívání byl u mě velmi dlouhý proces. Přestože jsem velmi aktivně sloužila ve sboru, stále jsem měla pocit duchovního začátečníka. Proto vás chci povzbudit, když se rozhodnete vydat svůj život Ježíši, je důležité nezůstat křesťanským miminkem, které je velmi zranitelné, ale nechat se aktivně pastoračně vyučovat a duchovně růst.

Nechme působit Boží slávu v naší slabosti. Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!

Pavla Walková
AC KC Český Těšín

Okolo

Okolo třetí
se zapečetí
Ježíšův život na Zemi.

Ani Bůh nechtěl, věrte mi,
dívat se na to utrpení...

Raději skryl to do zatmění.

A to nejsou fráze,
jen poslední fáze.

Už je dokonáno!

A v neděli ráno
přijde překvapení.

Ježíš v hrobě není!!!

► **P**ro mě pokání znamenalo proces. UVědomění si toho, že to, co dělám, Ježíše a Boha zraňuje. A to je to, co dělat nechci. Jednoduše řečeno: Je ti zle z toho, co děláš, řekni mi to, pak jdi a už to nedělej. Můj život nebyl od začátku jednoduchá záležitost, doma jsem skoro nebyl, kamarády jsem neměl... Točil se jen kolem mých nemocných nohou. A když jsem měl náhodou čas, dělal jsem, co jsem podle lékařů dělat neměl – šermoval. Jednou se to zvrtilo. Stál jsem proti jednomu klukovi a oba jsme věděli, že odejde jen jeden... Vyhrál jsem, soupeř se válel v prachu a najednou hlas: „Hej, tohle pro tvůj život nechci!“ To bylo ten den mé druhé vítězství... Jeho vítězství. To byl můj bod zlomu, protože jsem Boha začal hledat. Pokání přišlo, až když jsem začal chápat, kdo to na mě mluvil. A od té doby... je to proces, kdy dávám svá břemena před Krista. On mi je odnímá, stačí jen opravdu již nechtít dělat to, co jsem doteď dělal.

Aleš Linc
AC Olomouc

teli. Byli to zkrátka ti, co stále mluví o Kristu, jsou to prostě „kristovci“. Jak si ale říkali následovníci Krista? Říkali si učedníci, následovníci „té Cesty“, ti, co imitují svého Mistra. Najednou se z nich ale stali věřící, kde se důraz přesunul z imitování Krista na správnou doktrínu (hlavně správně věřit), což jen přichystalo cestu k hádkám a válkám ohledně správných doktrín. Věřit správně je samozřejmě důležité. Jenže Kristovi učedníci měli být známí něčím jiným než správnou doktrínou.

Podmíněná víra je vyjádřením podvědomé touhy Boha ovládat.

Právě proto, že si následovníci Krista neříkali křesťané, v Bibli chybí definice, co to vlastně křesťan je a není. Paradoxně i klasický český agnostik, když se ho v jiné kultuře zeptají na jeho víru, řekne, že je křesťan, a to jen proto, že pochází z historicky křesťanské země. Pak se stávají legrační situace, jako když jedna paní, o které píše Mariusz Szczygiel ve své knize o českém ateismu *Udělej si ráj*, tvrdí, že je ateistka, ale přitom dodržuje Desatero. No, to asi nejde, když první přikázání je: *Neměj žádné bohy kromě mne*. To ateista dokáže těžko! Slovo „Desatero“ se prostě stalo kulturním klíčem.

Teologie místa vs. teologie cesty

Pokud slovo křesťan ztratilo vnitřní naplň, jakou máme alternativu? Alternativou je skutečně Boha znát. *Křesťanský ateista může v Boha věřit, ale učedník Krista jej zná*. Správná víra není totéž jako osobní poznání. V jádru se dá říct, že se na naši víru můžeme dívat dvěma způsoby: jako teologii místa (kde věříme správným věcem) nebo teologii cesty (kde kráčíme správným směrem). Teologie místa se soustřeďuje na to, co už *víš*; teologie cesty na *poznávání*. Teologie místa na to, co *máš*; teologie cesty na to, co *sdí-*

líš. Teologie místa je *pasivní*, teologie cesty je *aktivní*. Teologie místa svádí jen k návštěvě církve, k náboženským úkonům a tomu, že přijímáš službu jiných; teologie cesty k tvůrčivosti a k ochotě sloužit a prakticky žít lásku k lidem. V teologii místa se soustřeďujeme na to, abychom měli *pravdu* a pointu, abychom se vymezili vůči těm, kdo na našem místě nejsou. V teologii cesty se rozhodujeme pro *milost*, která je skandální a „messy“. Ježíš byl plný milosti a pravdy. Mezi těmito

dvěma póly je tenze, napětí, ale právě tohle napětí pomáhá Kristovým následovníkům jít na cestě, objevovat, sloužit a být pokorný.

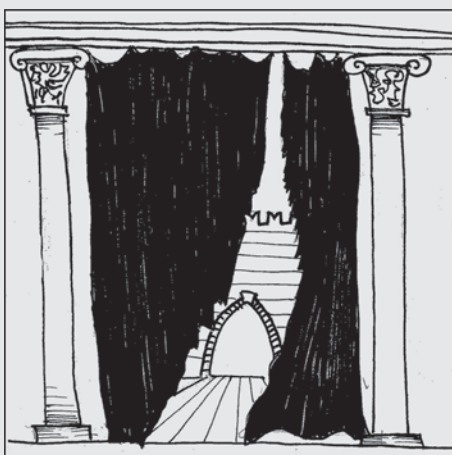
Vztah s Bohem je cesta, ne místo. Někdy si Kristovi následovníci mylně myslí, že ve víře jde hlavně o destinaci: dosáhnout zaslíbení a dostat se do „nebe“. Jenže křesťanská víra je mnohem více cestou než destinací. Původní název křesťanství „Ta Cesta“ napovídá, že učedníci vycházeli z Ježíšových slov, že *On je ta Cesta, Pravda i Život*. Zároveň tím vyjadřovali, že víra v Boha je proces, ne událost. Co tím myslím? *Každý z nás je někde na své cestě životem a vědomě nebo nevědomě se vymezuje vůči Bohu*. Někteří lidé s Boží existencí bojovali vědomě, jiní chtějí zaplnit prázdnotu, kterou cítí, ale nevědí, odkud pramení. Obě strany podvědomě uznávají Boha v centru a vymezují se vůči němu. *Dá se říct, že Bůh je v centru a každý člověk je na cestě k němu nebo od něj, ať už vědomě nebo ne. Svým způsobem nezáleží na tom, kde se právě na své cestě nachází. Mnohem více záleží na tom, kam směřuje. Zda k Bohu nebo od něj*. Někdy definujeme víru jako událost: „uvěřil jsem“, ale když se podíváme blíže, uvidíme, že ve skutečnosti se víra skládá z mnoha malých kroků poznávání, obdivu, pochopení, roz-

Roztržená

Roztržená opona nám říká, že zákona moc je zlomená, a to znamená, že žijeme v milosti a že máme s radostí žít pro svého Pána.

Za oponou brána už není zavřená.

A svítí zelená...!

Hle

Hle Beránek Boží, který hříchů hloží bezezbytku snímá.

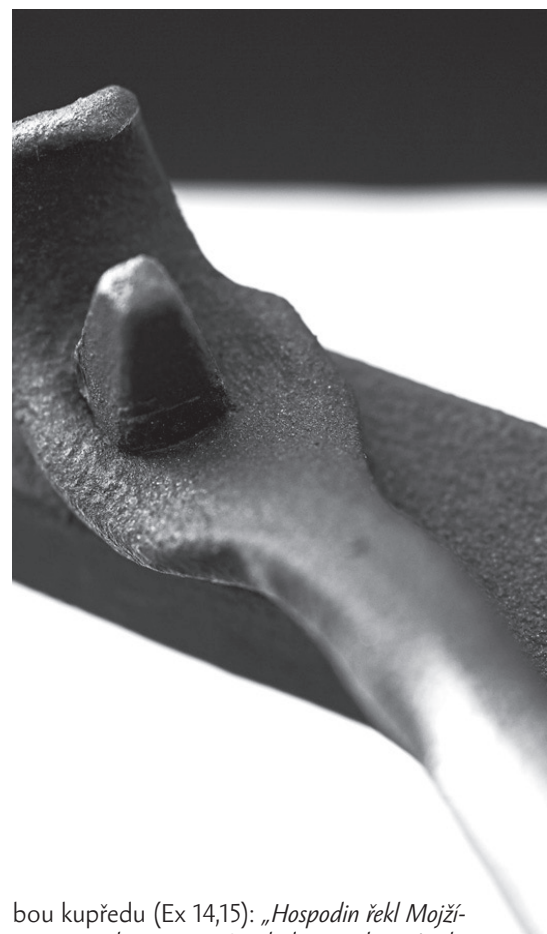
Je tam i tvá vina...

hodnutí a potvrzování. Je to cesta, ne událost. Ježíš někdy řekl lidem, kteří se na cestu objevování vydali: „Nejsi daleko od Božího království.“ Víra tedy není pouze jeden konkrétní bod, ať už to nazýváme pokáním nebo obrácením. Je to cesta k Bohu a za Bohem.

Důležitá ovšem je, abychom Boha objevovali s očima upřenými na Ježíše, protože jádrem víry, životem a cestou k Bohu je On sám. Proto také víra spočívá v následování Krista. Proto také autor Židům napsal (12,1–2 B21) *„Když jsme tedy obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme i my každou přítěž i hřích, který nás tak snadno svazuje, a vytrvale pokračujme v běhu, ležícím před námi. Nespouštějme oči z Ježíše, původce a završitele naší víry, který pro radost, ležící před ním, nedbal na hanbu, podstoupil kříž a usedl po pravici Božího trůnu.“* Na té cestě nejsme sami. Obklopuje nás zástup svědků, kteří tuto cestu prošlapávali před námi. V cíli nás čeká autor a završitel naší víry, Ježíš. To nám dává naději, to nám dává sílu. Sílu nevzdat se na své cestě, když čelíme překážkám nebo protivenství.

peněz za cenu malého daňového podvůdku? Víme, že nás Bůh volá do své služby, ale jsme tak unaveni a potřebujeme si od těch duchovních věcí „najednou“ odfrknout? Je tak jednoduché zabloudit na naší cestě, když na chvíli přestaneme dávat pozor. A vůbec to nemusí být plánované, nebo že bychom zanevřeli na správné věci. Možná jsme se jen nechali unést krásami okolo nás, možná jsme se jen tak soustředili na přítomnost, že jsme zapomněli na budoucnost, možná jsme zkrátka udělali špatnou otočku a ani jsme si toho nevšimli. A najednou jsme uprostřed problému a nevíme si rady. A tak tam stojíme a říkáme si: „Jak jsme se tady vůbec ocitli?“ Jsme dokonale ztraceni a říkáme si: „Jak se odsud můžeme dostat pryč?“ *Spustili jsme oči z Ježíše, neodhodili hřích a zabloudili na cestě.*

V takové chvíli jsme v pokušení se vrátit k teologii místa. Zůstaneme-li na bezpečném místě, myslíme si, že nezabloudíme a nic se nám nemůže stát. Raději budu správně věřit. Ničeho ale také nedosáhneme. Naše víra se stává vyprázdněnou a povrchní. Stáváme se křesťanskými ateisty. Je to vnitřní

Pokud slovo křesťan ztratilo vnitřní náplň, jakou máme alternativu?

Z cesty je možné sejít...

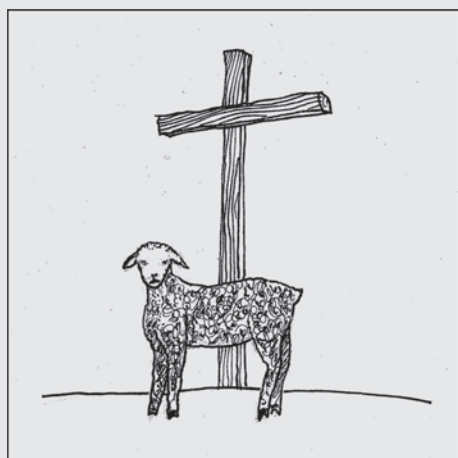
Cesta je snadná, když se nám na ní vede, ale cesta není vůbec legrace, když na ní zabloudíme. Jenže, kolikrát se nám stane, že v životě zabloudíme? Nemyslím teď fyzicky. Ale jsme šťastně v manželství třicet let, abychom se „najednou“ zakoukali do mladší slečny a byli ochotni hodit celý dosavadní život za hlavu? Jsme křesťané a chceme mít celoživotní vztah s křesťanem, protože chceme být poslušní Bibli, ale „najednou“ se zamílujeme do skvělého kluka, který ale Boha nenásleduje? Žili jsme vždy čestně, ale „najednou“ se nám naskytla příležitost získat více

tenze. Někteří lidé by ze strachu, aby nezabloudili, nejrady nevyšli vůbec na cestu a *zůstali u prohlášení víry, ale ne u života víry.* Bojí se odvážit se žít radikálně Ježíšovo poselství. Do velké míry to chápu. Málokdy máme jasně nakreslenou cestu na mapě. Málokdy máme jasno, co přesně nás čeká. Víra je ale odvaha a důvěra, že Bůh je s námi na cestě, a když budeme dělat to, co nám říká, uvidíme také jeho jednání. Možná nám pomůže příklad jednoho ze „svědků v oblaku“. Když Izrael odcházel z egyptského otroctví, a zastavil se u Rudého moře s hordou pronásledovatelů za sebou, vidíme, že Bůh mu neřekl, aby lidé jen tak stáli. On je pobídl, ať se hý-

bou kupředu (Ex 14,15): *„Hospodin řekl Mojžíšovi: ‚Proč ke mně úpíš? Pobídní Izraelce, ať táhnou dál.‘“* Proč měli jít kupředu? Protože je pro Boha mnohem jednodušší nás vést, když se hýbeme, než když stojíme na místě. Když to Izrael udělal, Bůh způsobil zázrak, zachránil lid a rozdělil moře.

To, k čemu tě dnes vyzývám, je aktivní víra. Řekni „ne“ pasivitě křesťanského ateismu, která tě drží ze strachu u víry se slovy – vykroč na cestu směrem k Bohu s očima upřenými na Ježíše, protože opravdová víra je vložení důvěry v něj a aktivní chůze, nebo ještě lépe běh, směrem k Bohu. Neumíš si ani představit, co Bůh dokáže s těmi, kteří utíkají směrem k němu.

Lukáš Targosz
pastor AC Element

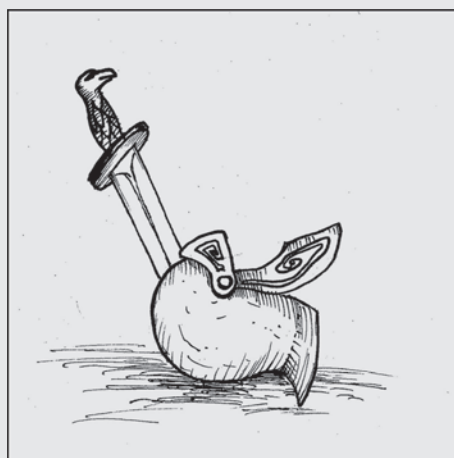

Jistě

Tento Syn Boží byl jistě, řekl setník na tom místě, když ostatní v pohrdání řvali proč se nezachrání.

Ježíš ale neznejistěl. Zachránit se mohl jistě...

Jenže právě Golgota je pro všechny jistota!

Koronavirus a matematika

Ilustrační foto

Mnohé epidemie v historii byly velmi silně nakažlivé, nikdo neměl vybudovanou imunitu, a přesto se nikdy nenakazili všichni. Přemýšleli jste někdy proč?

druh „chřipčky“. Pokud bychom chtěli porovnat, tak třeba index úmrtnosti má Covid-19 oproti „běžné“ chřipce zhruba stokrát vyšší. Za uvedené informace však nedávám žádné záruky. Nejsem odborník na danou problematiku. Pokud se vám budou moje myšlenky zdát nemoudré, přestaňte číst dál a zapomeňte.

O koronavirovu sledujeme zprávy, čteme články, brouzdáme po sociálních sítích a vedeme nekonečné debaty. Koronavirus je všude kolem nás. Proto je tento článek s mými úvahami nošením dříví do lesa, nicméně pokud máte čas (nyní ho máme dostatek) a chuť, začtěte se.

Baví mě matematika a z veřejně dostupných informací jsem pro sebe poskládal nesmírně zajímavou mozaiku, kterou bych si nerad nechal jen pro sebe. Dává mi obraz sice hodně drsný, ale zároveň mi vnáší hodně světla do dnešní zdánlivě temné situace. Covid-19 je tvrdý a temný protivník a není radno ho podceňovat. Není to „jen“ nějaký

Exponenciální nárůst

Sledujete počty nakažených? Děsí vás to, že v neděli prvního března jsme měli u nás tři nakažené, další neděli něco kolem třiceti a včera (15. 3.) necelých 300? Uklidněte se, protože bude hůř. ☺ Je jasné, že průběh nákazy má exponenciální průběh. Pokud vás však nyní napadlo (a při tom se vám roztrásla kolena), že když to takhle bude pokračovat dál, příští neděli (22. 3.) bude 3000 a další 30000 nakažených... Nebojte, zas tak hrozné to nebude. Ono totiž stačí sednout k počítači, spustit Excel a pomocí dostupných čísel o průběhu nákazy, jak v evropských

státech (hlavně Itálie, Španělsko), tak v Číně (popřípadě Jižní Koreji) si udělat rámcový přehled.

Nechci vás nijak děsit, nicméně pokud vyjdeme z evropských dat (všude v Evropě, kromě Velké Británie, jsou opatření podobná), dosavadní průběhy jsou navlas stejné. Pro jednoduchost nebudu používat komplikované grafy, ale jen index mezidenního nárůstu – to znamená, o kolik se zvyšuje počet nakažených oproti předchozímu dni. V Evropě je průběh takový, že po nález první nakažených se s určitým zpožděním rozjede nákaza s mezidenním nárůstem nejdřív vysokým – necelých 50%, posléze se snižuje až na současných cca 22% (v Itálii je tento index zhruba stejný už přes dva týdny a nevykazuje ani náznak poklesu). Čili, když bylo v neděli 15. března u nás 291 lidí nakažených a dosavadní trend se nezmění, bude dneska (pondělí 16. 3.) $291 \times 1,22 = 355$ lidí, v úterý 433, středa 528... neděle 1100, další neděle (29. 3.) 4700 lidí nakažených... Dále si to můžete spočítat sami, ale kvůli klidu v duši nedoporučuji. ☺

Pokud budou reálná čísla nižší než uvedená, bude to znamenat, že se daří průběh nákazy omezovat, o což se vláda snaží, seč může, avšak bez dostupných protivirových roušek a dezinfekčních prostředků to půjde stěží. Pokud se tento index v procentech dostane do záporných hodnot, nákaza začne klesat, až postupně vymizí, což lze krásně sledovat na případu Číny.

V čínské Wu-Chanu je momentálně léto, teploty ve dne významně překračují 20 °C a společnost se pomalinku vrací do normálního života. U nás také všichni čekáme na vyšší denní teploty, které podle některých odborníků způsobí pokles nákazy, ale také vzhlížíme s nadějí na pozitivní výsledky, které snad přinesou vládní opatření. V našich myslích však oprávněně zůstává otázka, co se stane, když pak znovu nastane podzim/zima, popřípadě, když se lidé znovu začnou normálně stýkat. Zmizí Covid-19, nebo nezmizí?

To se povedlo

Pečet a vojáci
myslí si předáci,
zajistí Krista v hrobě.
Dali tak každé době
nezvratné důkazy
na všechny dotazy,
kde je ten Židů Král.

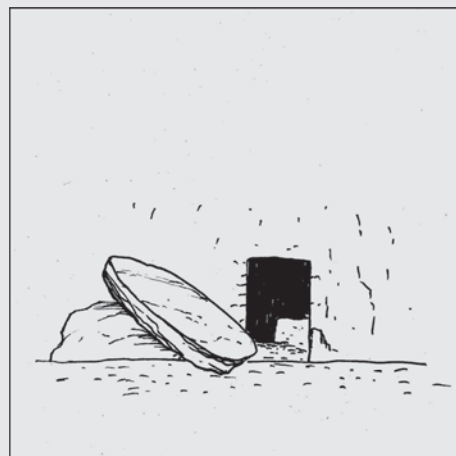
Není tu. Z mrtvých vstal.

Prázdný

Hrob je prázdný, milí moji,
na tom naše víra stojí,
proto světu bez přestání
zvěstujeme zmrtevýchvstání.

Jenom když nás promění
Ježíšovo vzkříšení...

„Nebojte se! Hledáte ukřižovaného Ježíše Nazaretského? Není tady, vstal z mrtvých. Podívejte se na místo, kam ho položili; je prázdné.“

Pokud vás zajímá historie a zamyslíte se nad průběhem různých epidemií, které škodily lidstvu v dávných dobách, do vašeho nitra zasvítí světlo naděje. Všechny dosavadní epidemie totiž jak přišly, tak odešly. Samozřejmě, každá epidemie zanechala své oběti, nicméně nás zajímá, proč epidemie skončily. Mnohé epidemie v historii byly velmi silně nakažlivé, nikdo neměl vybudovanou imunitu, a přesto se nikdy nenakazili všichni. Přemýšleli jste někdy proč?

Kolektivní imunita

Existuje mnoho způsobů, jak se lidé v historii bránili šíření různých epidemií, především zvýšenou hygienou a různými karanténními opatřeními, nicméně pojďme se na tento problém podívat očima matematiky. Existuje totiž jeden analytický faktor, kterému se říká „kolektivní imunita“. Každý bacil (virus, bakterie...) má svůj potenciál nákazy, který říká jednoduše, kolik jeden člověk nakazí druhých lidí. Vědci spočítali, že tento index u viru Covid-19 je 2,5 – jeden člověk nakazí průměrně 2,5 dalších lidí. Jakékoli číslo nad 1 znamená, že se nákaza rozšiřuje, a jakékoli číslo pod jedna, i když to je třeba 0,99, znamená, že nákaza klesá, až vymizí úplně. Náš index 2,5 je hodně, a to opravdu moc. Pokud byste si udělali matematický model určité skupiny lidí, kteří nemají vybudovanou imunitu, a tak silný virus byste „pustili“ na tyto lidi, nákaza se exponenciálně rozšíří. Teoreticky ten virus „chytanou“ za krátkou dobu všichni lidé ze skupiny. Ale jen teoreticky. Reálně totiž vždycky zafunguje náš druhý faktor, a to ona zmiňovaná „kolektivní imunita“. Jde o to, že mnoho nakažených lidí se postupem času vyléčí (u Covid-19 je to okolo 97%) a stanou se vůči nemoci na nějaký čas imunní. Se vzrůstajícím počtem imunních lidí klesá počet osob, které může virus potenciálně nakazit. Když počet imunních lidí ve společnosti dosáhne hodnoty kolektivní imunity, šíření viru se jednoduše zastaví. Celkem jednoduchými počty lze spočítat, že

pro náš index 2,5 je kolektivní imunita 60% lidí. Neboli, jakmile budeme mít v populaci cca 60% lidí, kteří mají vybudovanou imunitu, tito lidé „uchrání“ před nákazou zbylých 40% lidí, kteří imunitu nemají, a tedy by se klidně nakazit mohli, kdyby to šlo. Ono to ale nejde. ☺

Pokud jste dočetli až sem a pochopili můj složitý tok myšlenek chaoticky převedený na papír, určitě jste konsternováni, stejně jako já, nad majestátem Božího stvoření. Jak se mezi lidmi říká: „Bůh dopustí, ale neopustí.“ Tento princip je vidět všude, nejen u virů. Hitlerovská mašinerie měla vymyšlený dokonalý systém konečného řešení židovské otázky, a zkuste se podívat na dnešní nádherný stát Izrael! Země, lidé, veškeré tvorstvo, celý vesmír je navržen a stvořen nejvyšším Architektem. V každé buňce, v každé částice hmoty je zakomponována vůle Nejvyššího. Ano, lidé Boha zklamali. V ráji se stalo, co se stalo, ale Bůh přesto na lidi nezanevřel. Stále má s námi svůj plán.

Bohu se nic nevymkne z rukou

V článku se zabývám pouze několika málo matematickými a statistickými aspekty. Je možné, že epidemie skončí dříve, než kdykoli předpokládá. Možná se najde v dohledné době vakcína nebo lék, možná si s virem poradí rozkvetlé jaro. Nicméně i kdyby lidstvo nenašlo nic, Bohu se Covid-19 nevymkne z rukou. Ve světle těchto poznáních skutečností mi dává nový význam i Žalm 91, který momentálně „frčí“ na internetu. Ano, Boží moc je stále stejná. Stále nás kryje svými perutěmi, pod jeho křídly lze stále nalézt útočiště. Stále vysvobozuje z osídla lovce a ze zlovolného moru. A i když někdy padají tisíce, někdy desetitisíce, a to v řadách věrných i nevěrných, přesto nám Bůh stále nabízí své útočiště.

*Jindřich Novák
AC KC Český Těšín
16. března 2020*

Zápisky z karantény

Den první: Jedno z dětí se jeví velmi rezistentní vůči jakýmkoli snahám o vzdělávání. Uskutecnila se hádka, když puberták chtěl ven za kamarádem a matka mu to zakázala, protože v karanténě jde právě o to, aby se nepotkávali cizí lidé. Ať chlapec přijde před barák, když si musí něco předat. Nemůže, protože má stejně „vysýchovanou matku“. Pak jsme vyrobili provizorní roušku z trička dle návodu na internetu.

Já mám od rána bolehlav, myslím, že ze stresu. A jsme samý Skype, v práci se řeší, kdo by v případě úplné krize přežil neplaceně volno a kdo ne.

Den druhý: Kdo nemá roušku, je padouch. Vyrázili jsme s dětmi do pustiny na vycházku, kde jsme nepotkali ani nohu, ale neodvažuji se je vyfotit zepředu. ☺ Kamarádka mi píše, že má hroznou potřebu koupit si něco hezkého. Té, která takovou potřebu snad ještě nikdy neměla, se to přihodilo teď, když jsme všichni zavřeni! A nejhorší na tom je, dodává, že to nikomu nemůže říct, jinak by si vyslechla, jak je hrozná a nezodpovědná. Zhlédli jsme film Nedotknutelní a podívovali se, jak lidé v normálních časech riskují a ve filmu klidně byli v divadle bez roušek. ☺

Den třetí: Dnešní postřehy z vycházky: velmi se posunulo vnímání roušek. Ještě tři dny zpátky, kdo byl venku s rouškou, byl exot a připadal si trochu jako idiot. Dneska lidé bez roušek byly výjimky a při setkání uhýbali pohledem.

Večer se místo „vycházet, pomodlit a spát“ spíše hodí „uvařit roušky, namydřit a spát“.

Den čtvrtý: Situace doma se stabilizuje. Prvotní stres lehce opadl, pomohl nám denní režim. Vyrážíme denně s dětmi do pustiny. Máme tudíž spoustu fotek západu slunce. Myslím, že jiná jara jsme takto často záměrně

72

Sedmdesát dva,
všude noc a tma
a u hrobu kámen
a se vším je ámen.

Jenže ráno v neděli,
to už všichni věděli.

Není tady králů Král.
Pro nás všechny z mrtvých vstal!

Snad to pro nás stále není
jenom pouhé překvapení.
V neděli se všechno změní!

A já stojím v úžasu!

Všechno dal jsi pro spásu...

Křížová

Prošli jsme si nanovo
Jeho cestu křížovou,
v tichu, jež se rozhostí,
je záplava vděčnosti...

Koro Pascha

Letos spíše skoro
svátky budou „koro“,
jenom půst, bez Velkých Pátků,
bez setkání, beze zmatků,
a tak každý prožije
své soukromé pašije.

Projít z Getsemane tiše,
kousek nésti kříž Ježíše,
na Golgotě prožít znova
Boží lásku, jež je nová,
a pod křížem v ztišení
prožít „koro“ vzkříšení...

nikdy nevyřáží. Home office má své vtipné stránky. Dá se celý den pracovat v pyžamu. © Viděla jsem na ulici respirátor z podprsenky. Nežila jsem nadarmo.

Den pátý: Koukám na hodiny, je 8:48. To souhlasí. Dostala jsem od rána už 848 otázek od předškoláka. Jezdíme stále venčit děti do pustiny. Dnes jsme trochu zabloudili a museli přeskakovat potok na podmáčené louce. Děti se tam trochu postrkávaly a jeden kus zahučel po kotník do potůčku. Plán zlepšit náladu doma pobyt venku tím momentem selhal.

Den šestý: Dnes čerstvé zprávy: Po vzo-ru Toma Sawyera jsem prodala dětem výsadu oškrábat brambory. Cítím se trochu jako podvodník, a trochu víc jako vítěz. Skloubit home office, zadání ze škol, zapojení do dobrých skutků s rouškami s tím, aby všichni šli spát živí a najezení, je pořád trochu napjaté. Někdy to jde samo, někdy všechny pokusy o vzájemné propojení končí dalšími a dalšími konflikty. Děti brečí, že chtějí do školy! Myslím, že až se to zas překlápí k normálu, hodně si oddechne.

Den sedmý: Děti fungují ve dvou modech: buď se spolčí a vymýšlejí hry, při kterých je (nezáměrně) ohroženo jejich zdraví i vybavení bytu, nebo se v rámci konfliktu ohrožují navzájem záměrně. Rodiče se vyskytují v modu aktivního dozoru, snažíce se zabránit škodám (netřepej s ním, sundej ji z té police, nesnažte se dosáhnout na strop apod.) nebo v modu rezignace (až si vyrazíte zuby, tak za mnou nechoďte).

Den osmý: Patnáctileté dítě dnes prosilo, zda může jít ven na vycházku. I náhubek si za tím účelem samo vyžehlo...

z deníku anonymní matky

Jak to vidím

Stanovisko biskupa AC Martina Moldana ke koronavirové krizi

V polovině března vyšlo v platnost vládní nařízení o zákazu volného pohybu osob. Situace se rychle mění, ještě nedávno jsme se dívali do zahraničí a možná jsme se divili, co všichni tak blázní. Uběhlo jen několik dní, a koronavirus zasáhl i naše území.

Situaci osobně vůbec nepodceňuji; na počátku se to jevílo jako chřipka s lehkým průběhem – ve srovnání s každoročními virózy, zdánlivá banalita. Nyní se ukazuje, že

důsledky, zdravotní i ekonomické, budou zcela jistě značně velké.

Mnozí si klademe otázky typu „Co to všechno znamená?“ „Co si o tom mám myslet?“ Je zjevné, že tato událost znamená určité podlomení jistot, na které jsme zvyklí. Jak by se na to vše měl dívat křesťan?

Osobně si myslím, že naše společnost je zranitelnější mnohem více, než si dokážeme připustit. Zvykli jsme si na to, že žijeme v míru, máme co jíst, funguje sociální systém, většina lidí si může v životě dovolit i nadstandard. Přitom různé události, ať již epidemie, záplavy či finanční krize a podobně, přicházely vždy. I Ježíš ve známém podobenství o dvou stavitelích hovoří o tom, že přišel ničující příval. Není otázka, jestli se něco takového stane či nikoli, otázka příběhu je, zda jsme připraveni, zda máme dobře položeny základy. Těmi základy je myšlena víra.

Je to tady...

V neděli 15. 3., kdy bylo povoleno shromažďovat se do počtu 30 lidí, nás v redakci napadlo zmapovat, jak se nám žije v době koronavirové... Jak trávíme neděle, jak náš sbor řeší bohoslužby, jak využíváme nově nabytý „volný“ čas, jak to máme s nakupováním zásob, prostě jak jsme se každý z nás připravili a jak se vyrovnáváme s novou situací. Propadáme panice, nebo jsme v pohodě, protože nejhůř můžeme jít domů k Pánu?

„Jak to máte vy?“ ptali jsme se vás, našich milých čtenářů a přátel z FB.

Uvědomil jsem si, že stejně jako volba prezidenta, tak aktuálně situace s koronavirem „rozděluje“ církve na dva tábory. Což je v určitém smyslu v pořádku, protože i na biblické pravdy mohou být a jsou různé názory. Není snadné vybalancovat takzvaný zdravý rozum na jedné straně a důvěru v Boha a spolehnout se na zaslíbení nám daná v Písmu na straně druhé (třeba Ž 91,5–8).

Myslím, že by se dal použít verš i z Řimanům 14,1–6. Ne všichni máme stejnou míru víry, a z toho titulu dochází k napětí a možným konfliktům nejen v církvi Římanů. Někdo může namítnout, že diskuze o jídle nelze srovnávat s koronavirem. Moje otázka je, co by dělala první církev v této situaci, schovala by se, nebo by se scházela na modlitbách? Jak se k této situaci stavím já? Panice ani strachu nepropadáme. Chodíme na procházky do přírody. Všechno se zpomalilo. Bereme vše, co se děje, jako výzvu a příležitost. To těžší ještě přijde, až koronavirus

skončí a bude třeba nastartovat zdevastovanou ekonomiku. Ale Bůh je Bohem pro dobré i zlé časy.

Zároveň jsme praktičtí lidé. Dovězli jsme do Česka dvě palety respirátorů pro lékaře (jsem přesvědčen, že to byla Boží ruka) a očekáváme další zdravotnický materiál. Jsme firma o třech lidech. Další zboží přijde co nejdříve včetně ochranných brýlí pro doktory a kombinéz. Přesto, nebo právě proto věřím Hospodinu, že nás ochrání, i když ze statusu svého povolání (jsem odborník v oblasti hygieny, dezinfekce a sterilizace a přednáším tuto problematiku na konferencích pro zdravotníky) vím, jak se chránit. Nejsme nějaká ulitlá paka. Nehodláme se tedy zavírat doma, a kdyby vláda nezakázala se scházet, pokračovaly by u nás domácí bohoslužby, které byly super. Respektuji jiné křesťany, kteří to vidí jinak, ne vycházejí z domu apod. Je to jako s jídlem, někdo preferuje zdravý životní styl a někdo

Chtěl bych s vámi zcela konkrétně sdílet několik míst z Božího slova. „*Tu se anděl Boží, který šel před izraelským táborem, odtrhl a šel za nimi, a oblakový sloup se z jejich čela odtrhl a postavil se za ně a vešel mezi egyptský tábor a izraelský tábor; jednomu byl oblakem a temnotou a druhému osvěcoval noc. Jeden se k druhému nepřiblížil po celou noc.*“ (Ex 14,19–20)

„*Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Neboť hle, tma přikryje zemi a hustá temnota národy, ale nad tebou zazáří Hospodin a bude nad tebou vidět jeho sláva.*“ (Iz 60,1)

„*Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte.*“ (Iz 7,9)

Biblický příběh o vyvedení z Egypta ukazuje zajímavý paradox: oblakový sloup v jednu chvíli představuje světlo pro Izraelity a tmou pro Egypt. Jedna a táž událost má dva aspekty, záleží na tom, na které stojíte straně. Může vám výhled zatemnit, nebo rozjasnit. Následný text z Izaiáše mluví o tomtéž. Nad národy panuje temnota, nad Božím lidem je světlo. Věřím, že jde o princip, který se v dějinách mnohokrát opakoval a jehož verzi zažíváme i nyní. To, co působí jako něco temného pro nevěřící, může být i odrazem Boží slávy pro Boží lid. Jako křesťané bychom tedy

rozhodně neměli mít strach, propadat panice či vykupovat obchody. To nám nepřísluší. Aby bylo jasno, nemyslím tím, že bychom si neměli dělat zásoby na pár dní pro případ akutní nouze, to se může ukázat jako užitečné. V aktuální situaci ale neočekávám žádný kolaps zásobovacího systému – ten může nastat právě skrze paniku a hromadné vykupování obchodů. Buďme v této situaci moudří. Co je pro jedny tmou, pro druhé může být světlem. Nepodceňuji dopad těchto událostí, všechny nás to nějakou měrou postihuje. Jsme omezeni v pohybu, rodiny s dětmi řeší hlídání, firmy a podnikatelé počítají ztráty. Horší formy nemoci, zvláště pro starší generaci, mohou mít fatální následky.

Mluví-li o světle, rozhodně nechci říci, že šíření virové epidemie je něco pozitivního. Chci vás ale povzbudit – nenechte se omezit pouze na tuto tmavou stránku věci. Právě ve chvílích, kdy jsou naše jistoty otřeseny, máme hledat Boha. Upněme svou pozornost více k němu. Využijme tyto dny k tomu, abychom se více zamysleli nad svými životy, svými jistotami, nad svými hodnotami. Celá věc má i svou světlou stránku – Bible ji nazývá Boží slávou. Je věcí víry, zda ji spatříme.

V takových chvílích jsou lidé mnohem více otevření k tomu, aby přehodnotili své životy. Nezapomínejte také, že Bůh má moc nás vším provést a ochránit, podobně jako ochránil v těch starých časech izraelský národ.

Nakonec nás chci vyzvat k něčemu zcela praktickému. Mysleme na to, jak můžeme pomoci lidem v této situaci. Ať již jde třeba o pomoc s nákupem seniorům, pomoc s hlídáním dětí nebo cokoli jiného. Jsou sbory i jednotlivci, které se zapojily do různých forem dobrovolnické služby. Většina našich sborů rovněž nahradila nedělní shromáždění poselstvím přenášeným přes internet. Je to sice nouzové řešení, ale má potenciál zasáhnout mnohem více lidí.

Nezapomínejte také na modlitby, v tuto chvíli zejména za představitele státu, aby měli moudrost situaci řešit. Modlete se také za zdravotnický personál a samozřejmě za celou naši zemi, aby ji Bůh ochránil od nehoršího. Také se modlete, aby se evangelium šířilo rychleji než koronavirus a aby přinášelo uzdravení, radost a naději. Věřte, že je mnohem nakažlivější. Zůstávejte v pokoji.

Martin Moldan, biskup

věří, že skrze víru, děkování a modlitbu se jídlo posvěcuje a přinese dotyčnému požehnání a užitek pro tělo. Apel na zdravý rozum může být v určitém smyslu ošidná věc, viz Př 3,5–7 „*Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky. Nebud' moudrý sám u sebe, boj se Hospodina, od zlého se odvrát.*“ Co říct církvi? Udělejme to malé, co můžeme, a ostatní, co nejsme schopni ovlivnit, v důvěře odevzdáme Hospodinu, vždyť je napsáno, že kdo věří v Něho, nebude zahanben. Jak říká Boží slovo asi na 365 místech Bible: NEBOJ SE!

Richard

Pracujeme z domu, děti se učí z domu... Takže začíná být doma husto! ☺ Prožíváme retro týden – zavřené hranice, nikde žádní cizinci, problém sehnat toaletní papír a některé potraviny... ☺ Snažíme se brát věci s humorem a lépe se to snáší...

Helena

Snažíme se být zodpovědní a jsme co nejvíce doma. Nakupovat chodím jen já s respirátorem, na procházky s dcerkou chodíme do přírody, ale snažíme se vyhýbat lidem. Na bohoslužbě jsem byla jednou v našem sboru, ale teď bych už nešla. Navíc to už ani nejde. Dělá mi radost, že si Bůh používá sociální síť k šíření evangelia. Když je mi těž-

ko, zpívám chvály, vlévá to pokoj a naději do mého srdce.

Petra

Pominu-li závažnost situace, za nás super čas s rodinou. Žádná hudebka, žádný florbal... Jsme více spolu, dokonce i dopoledne, díky Pánu máme home office. Děti předstírají činnost – učí se. Odpoledne mohou ven, s rouškou samozřejmě. Asi máme výhodu bydlení na vesnici, máme to kousek do přírody, kde se nemusíme potkávat s lidmi. Zaběhli jsme režim: škola, práce doma nebo na zahradě (což se setkalo se

všeobecným nadšením ☺, ale máme zase to, umytá okna...), volno, večer sdílení nad tím, co nás v Bibli oslovilo, a následně hraní společenských her nebo společné chvály – všichni na něco buď hrájeme, nebo aspoň zpíváme. S manželem se usilovně modlíme, aby se tento společný čas dětem vryl do paměti a měly na něj skvělé vzpomínky. Občas musíme překonávat jejich nechuť a odpor k organizované činnosti, přece jen stále mají pocit, že jsou prázdniny, ale nakonec si společnou aktivitu užijeme. Plusem je i společný čas u jídla. Pořád si toho máme tolik co říct! Moc rádi bychom tento „nastave-

Rozlousknuté oříšky

Všimli jste si, že ať se děje cokoli, názory křesťanů jsou velmi roztočivé? Kolikrát při čtení různých komentářů a diskuzí na FB se nestačím divit, co všechno dokážeme vymyslet, za co bojovat. Všichni máme jednoho Pána, všichni máme stejného Ducha, všichni čteme stejné Písmo. Jak je možné, že se v klíčových okamžicích (volby

prezidenta, kauzy Babiš apod.) nebo neklíčových (třeba Greta a spol.) křesťané dokážou na FB tak úžasně rozhádat a napadat?

A do toho si prostě nakráčí nějaký koronavirus a je hned jasné, jaká se strhne mela (i když se celkem rychle situace uklidnila a lidé se spojili v jeden šik, pomáhají, kde je

ný“ čas využili moudře a posunuli se ve víře i v poznání Pána Ježíše.

Jana

Pro mne je to hodně náročná doba, musím víc dělit svůj čas mezi děti a zaměstnání. Ano, to je vždy, ale v době, kdy zůstaly doma a mají se i vzdělávat (taky obědvát), mi těch povinností přijde trochu víc. Navíc pracuji v lékárně, takže si nemohu vzít home office... Mohla bych si vzít ošetřovné na nejmladší dítě (tříleté), ale pokud to půjde a starší pohlídají, nevzdám to... Starší děti se tedy starají o nejmenší, do toho si dělají úkoly a někdy i pomůžou s prádlem. V práci je to hodně náročné. Stále fronta, nezastavíme se... Nikdy jsem si nemyslela, že na otázku Máte paralen, teploměr, dezinfekci? budu odpovídat negativně! Už došly i rukavice, vitamíny. Dostali jsme pár roušek a čtyři roušky s filtrem (jedna vydrží na jednu směnu, takže si je šetříme). Manžel mi dal do práce nový štít na sekání trávy, než nám na pupty dodali plexisklo. Mám před tou nemocí respekt. Pozitiva vidím v obrov-

ské vlně solidarity a pomoci. V naší obci firma, která vyrábí papučky a botičky, koupila látku a šije roušky. Zásobila celou naši vesnici, přilehlé obce, které jsou teď v karanténě (Uničov) a pokračují dál. Další zase nakupují starším lidem. Také jsme měli skupinku po Skype! Občas chybovala technika, ale bylo to super. Navíc jsem ušetřila čas, který bych strávila cestováním. ☺ Chybí mi nedělní shromáždění, osobní kontakt s lidmi. Ale prý se pracuje na nějakém plánu, jak udělat bohoslužbu našeho sboru on-line...

LN

Díky Bohu jsme se na pandemii mohli připravit asi nadstandardně. Manželka je lékařka ARO, takže toho o nemocech, hygieně i prevenci ví opravdu hodně, navíc jsme oba dlouholetí vedoucí Royal Rangers, takže nás nějaká ta nepříjemná pravidla a nepohodlí úplně nerozhází. Díky mému zaměstnavateli, což je státní podnik patřící do páteřní infrastruktury, jsme také měli čerstvé a kvalitní informace o průběhu pandemie a o přijatých či plánovaných opatřeních vlá-

děba, a šijí roušky. Jsem vděčná za naši Diakonii, dělá skvělou práci!).

Co je správné? Co dělat? Má se církev přestat shromažďovat v těžkých dobách? Máme panikařit? Copak Bůh nemá moc nás ochránit? Můžeme se scházet v počtu do 10? Bude se na nás zlobit, že jsme nezodpovědní? Nebo jsme silnější ve víře? Jak to všechno vidí Pán?

Máme tendence hledat proctví, oprášit stará a „naplácnout“ je na aktuální situaci. Problém je, že i zde se naše vnímání poněkud rozchází. Předpokládám, že se všichni modlíme, hledáme moudrost a vedení shůry. Jak to, že nemáme všichni stejné poznání? Jsme nekonzistentní, nemáme jednotný postup, není se čeho chytit...

Až letos mi oříšky v podobě těchto otázek Pán pomohl rozlousknout.

Na jedné skupince (když ještě nebyla žádná omezení), kde jsme se sdíleli právě ohledně koronaviru, bylo strašně zajímavé sledovat, jak jedni horovali pro okamžitou izolaci a nákup potravin minimálně na měsíc až dva, protože bude karanténa, druzí to neviděli tak vyhroceně. Nějaké zásoby si udělali, ale co bude, to bude. Pán je nade vším. Však v nejhorším půjdeme domů, ne? Jedna sestra se mi zase svěřila, že již 14 dní před nouzovými opatřeními vlády prožila, že má potřít celou rodinu i veřeje domu olejem, jiní staví na proctvích a verších, které kolují po FB...

Co já v tom všem? Pane, co mám dělat? Verše z Ž 91 kolující po FB jsem nějak pro sebe nemohla přijmout. Proč by zrovna mě

dy. Přípravy doma jsme tedy nezanedbali, v podstatě bylo nutné se nachystat na případnou 14denní karanténu, což u nás znamenalo doplnit zejména zásoby potravin na plný stav a ověřit domácí počty ústenek pro případné nařízení je nosit. Na druhou stranu, na klidu nám úplně nepřidalo, že čekáme další dítě a bydlíme v bytě ve městě, což je pro delší pobyt doma nepříjemné zejména kvůli našim malým dětem. Ale zatím to zvládáme. Dědeček jakožto nejrizikovější člen rodiny byl uklizen ke svému bratrovi na venkov, manželka ještě ušila několik látkových roušek pro děti a nám do zásoby, do zaměstnání jezdím autem a minimalizovali jsme pohyb venku na cesty do práce, nákupy základních potřeb a nezbytné venčení dětí. Samozřejmě je to náročnější čas, děti doma řádí a v práci mám denně školení na opatření k pandemii. Nejprve jsem školil předpisy zasláné z Prahy, nyní už jsme v situaci, kdy se virus vyskytuje i v okolí, a tak vytvářím vlastní opatření kvůli specifickým místním podmínkám. Což zabere hodně času. K tomu samozřejmě i praktické kroky,

Pán měl ochránit, když to byla píseň krále Davida? Nemohla bych být mezi těmi tisíci a desetitisíci, co padly po jeho boku? On byl král, a ne ledajaký, takže bylo jasné, že ho Pán ochrání... Jak bych ale na těch verších mohla stavět já?

Chodila jsem mezi poli a modlila se. Uprostřed cesty je lavička, na které jsem chvíli v tichosti přemítala před Pánem. Samozřejmě mi myšlenky litaly na všechny strany, když tu se náhle tiše „zpoza rožku“ ozvalo: „Neboj se, jen věř.“ To mě dostalo. Dvě plnovýznamová slovesa, která přesně vystihla, kde mě tlačí bota! Nebát se a věřit. Za mě teda pecka!

Hned jsem to podrobila testu, nevěděla jsem, jestli se to týká koronaviru nebo situace, kterou s Pánem aktuálně řeším. Kupodivu jsem měla pokoj v tom, že je to do všech situací. Je to univerzální pravda, která mi přišla do mysli s autoritou, takže se o ni opírám. Není to úplně lehké, nevím, co bude, ale mám Pána, který ví. Mým úkolem je nebát se a věřit.

Jedno jsem konečně pochopila: i když máme stejného Pána, stejného Ducha i Písmo, On je natolik osobní, že s každým jedná podle jeho poznání, míry víry a nastavení srdce. Neexistuje jiné než Boží měřítko pro moje jednání. Pokud mě osobně Pán nějak vede, je to moje cesta. Ta vaše bude 100% jiná a já nemám právo ji soudit, zlehčovat, zesměšňovat, pozastavovat se nad ní, ťukat si na čelo, ale ani ji kopírovat. Musím mít tu svou vlastní. Jen Duch svatý a já...

—ib—

Naše bohoslužby

Ze zakulisí nedělních bohoslužeb

Hned v úterý (v den vyhlášení prvních restrikcí) jsem se rychle vrátil z Kolína a ještě ten den jsme na Radě sboru rozhodli o přechodu na režim bohoslužeb po rodinách (ani ne po skupinkách, abychom zamezili blízkému kontaktu většího počtu lidí) s tím, že jsme z KC vysílali živý vstup s úvodním slovem a následně kázáním hosta, kterého jsme měli domluveného už dávno, Jirky Kostelníka. Nebylo to tak, že bychom z lidí udělali pouze diváky. V 9:30 se po rodinách začaly rodinné bohoslužby a v 10 byl on-line vstup. Chvály, modlitby atd. byly na jednotlivých rodinách.

Dále nám začíná třítydenní předvelikonoční půst, který zahájíme ve čtvrtek také krátkým živým vstupem. Další neděle plánujeme pokračovat ve stejném způsobu, který se osvědčil a v němž mělo kázání velkou sledovanost. Naši lidé připravili zpěvníček pro rodiny, chystáme také video-chvály s textem, které budou moci jednotlivé domácnosti využít. Pro oznámení a prezentace používá-

me Proclaim, který lze vložit do živého vysílání. Připravujeme také on-line Večeři Páně i sbírku, abychom nahradili shromáždění se vším všudy. ☺ Chtěli bychom do budoucna dát možnost i zpětné vazby, svědectví atd. Uvidíme. Chystáme také kázání z Erbílů od Bena, který je v ještě více restriktivních podmínkách než my. Máme takovou home office církev. Přeji všem Boží ochranu i pokoj. Šalom

*Bohuslav Wojnar
pastor sboru AC KC Český Těšín*

protože stát skutečně trošku zaspal v akvizicích ochranných pomůček, takže hodně času zabere i promyšlení, jak co nejlépe a nejefektivněji využít síly a prostředky, které jsou zatím spíše omezené. Situace se mění ze dne na den. Z vyššího velení mám sice povolenou práci z domu, ale tu hodlám využít až v případě naprosté nouze – nepřijde mi správné, abych jako kapitán seděl doma a moji podřízení museli na pracoviště. Utlumení společenského života se nás popravdě moc nedotklo, jelikož kvůli horšímu snášení těhotenství jsme sociální aktivity výrazně utlumili již dříve. Naše morálka je zatím vcelku na výši, i když je to s malými dětmi doma náročné. Dokonce jsme v našem bytě ubytovali i švagrovou, jelikož v okolí její spolubydlící se objevilo podezření na nákazu. To se nakonec nepotvrdilo, takže se švagrová po třech dnech u nás zase vrátila do jejich bytu. Pokud bych měl hovořit sám za sebe, tak jsem v klidu, sice je žel pravděpodobné, že se postupně nakazíme, ale věřím Pánu Bohu, že to dobře dopadne. Co mě však skutečně zlobí, jsou ne-

zodpovědní spoluobčané, kteří stanovená pravidla nedodržují, a tak za poslední měsíc už několikrát svým sobectvím a nekázní přispěli k rozšíření nákazy, a tedy i k utužení ochranných nařízení vlády. Jaká nás čeká budoucnost, to nikdo neví, pandemie je teprve na začátku. Zbývá nám víra, naděje a láska.

Jožka

Důvěřujeme-li Bohu a dovolíme-li mu jednat, způsobí, že všechno bude v souladu s jeho dobrou a dokonalou vůlí. Pro nás, kteří jsme neustále zapojeni ve službě Pánu, nastal čas stáhnout se z davu a trávit chvíle s Otcem, jako to dělal Ježíš. („*On se však uchýlil na pustá místa a modlil se.*“ L 5,16) Může to být doba, kdy Bůh zahýbe zaběhaným stylem naší služby. Těším se, že mě nově povede a že nám ukáže nové způsoby, jak sloužit.

Dnešní situace je doba, na kterou jednou budeme s dětmi vzpomínat. Vzpomínám si na krizové situace ze svého dětství, kdy nebyla voda nebo elektřina a museli jsme používat suchý záchod. Naši nám z toho však udělali zábavu. Spali jsme na podlaze u krbu, hráli jsme hry, modlili se spolu a zpívali, četli jsme si při svíčkách. Viděli jsme tátu v akci, jak se o nás stará. Viděli jsme, jak byla máma nápaditá při vaření (Na kolik způsobů připravíte pečené brambory na ohni?). Byl bych rád, kdyby jednou mohl náš syn vzpomínat a vyprávět svým dětem, jaká to byla legrace, když

Koronavirové bohoslužby

Ze stránek CityHouse Brno

Bohoslužby v AC Ostrava, Bohuslav Sikora, 22. 3. 2020

Stanislav Hart, AC sbor Liberec, 22. 3. 2020

Bohoslužby v AC Zábřeh, 15. 3. 2020

Večerní skupina běží s menším omezením. I přes roušky se dá mluvit... TC Šluknov, 20. 3. 2020

Štěpán Beran, AC České Budějovice, 22. 3. 2020

David Lánik, bohoslužby v AC Varnsdorf, 22. 3. 2020

Bohoslužby v AC Bučovice, 22. 3. 2020

Bohoslužby v AC Most, 22. 3. 2020

musel být během pandemie zavřený doma.

Jason Morrison, misionář AoG v ČR

V prvom rade – za uplynulý týždeň (*psáno 15. 3., pozn. red.*) prešlo Slovensko obrovskou zmenou. V pondelok boli deti v škole, normálny chod. Večer však už začali telefonáty a maily zo škôl všetkých typov, že od utorka sa zatvárajú. Deti ostali doma. V utorok sme mohli vidieť všade starých rodičov starajúcich sa o vnúčatá, deti sa hrali na ihriskách, behali po vonku. V stredu sa na sociálnych sieťach objavila fotka preplneného lyžiarskeho strediska. Veď deti majú chrípkové prázdniny, treba ich využiť. A odvtedy to začalo. Vláda začala prijímať prísne opatrenia, povedala by som, že o dosť prísnejšie ako naši bratia v ČR. Začalo sa všetko ztvárať. Od lyžiarskych stredísk, aquaparkov, až po bary, kiná, obchodné centrá. Tento víkend sú otvorené len potraviny, drogerie a lekárne. A ľudia sú doma. Doslova. Ulice sú prázdne, deti nevidieť. Ešte počas týždňa, keď som bola na nákupe, jeden starší

pán sa uškŕňal, keď ma videl si utierať madlá nákupného vozíka. V sobotu bola v obchode už iná atmosféra. Pečivo pozakryvané igelitmi, asi tretina zákazníkov s rúskom alebo respirátorom. (Aj ja som mala pribalený respirátor, ale som sa hanbila ho vytiahnuť. ☺ Ale keď som videla, koľko ľudí to nosí, už sa nebudem hanbiť, nabudúce idem aj ja.) Ďalšie zmeny: zamestnania, pre ktoré je možné to zabezpečiť, nariadili svojim zamestnancom home office. Čiže. Sme doma celá rodina, manžel potrebuje pracovať, školopovinné deti potrebujú vypracovávať úlohy, ktoré im učitelia posielajú. Popritom sa potrebujem starať o poldruha ročné dieťa a variť pre všetkých obed. Chodiť von sa neodporúča, čo malý drobec celkom nechápe a trikrát denne si oblieka čiapočku a obúva topánočky. Človek sa teší na víkend, že manžel nemusí aspoň pracovať. ☺ Ešte jeden detail, keďže sme už týždeň doma, rozhodla som sa upraviť si jedálniček a zakomponovať si do denného režimu aj cvičenie, aby som prešla cez dvere, keď nás konečne vypustia.

A ako je to s nedelou? Verejné zhromažďovania sú zakázané, takže biskup ACS nariadil, aby sa v našich zboroch nekonali bohoslužby počas týchto dní. Máme online prenosy z Bratislavy, Košíc a Nitry. Dnešný tip: Bratislava začína ako prvá, keď skončí, treba prepnúť na Košice, stihnete tým pádom aj druhú kázeň. A na záver prepnite na Nitru, slúžia Večeru Pánovu, ktorú si vo pred pripravíte.

Daniela

Diakonie AC v době koronaviru

Současná krize je samozřejmě příležitostí pro pomáhající organizace, jako je naše Diakonie Apoštolské církve.

Vzhledem k tomu, že máme pouze pár zaměstnanců, a z toho ještě někteří jsou v karanténě, nejsou sice naše možnosti neomezené, ale při troše kreativity a zapojení dobrovolníků se dá udělat leccos. Prakticky každé z našich pěti středisek se nějakým způsobem zapojilo do pomoci našim bližním.

Středisko OÁZA

Kancelář Diakonie ve středisku Oáza v Třinci se „transformovala“ na dispečink pro dobrovolníky. Za současné situace jsou totiž nejvíce v kurzu ti, kdo se nebojí šicího stroje a zároveň jsou ochotni udělat něco zdarma pro druhé. Dobrovolníky hledáme v řadách Royal Rangers, dále mezi členy místních sborů Apoštolské církve i v dalších církvích. Tyto dobrovolníky pak zapojujeme ve spolupráci se Slezskou diakonií (SD) do akce „Šijeme roušku“.

Pracovníci SD pak těmto dobrovolníkům přivezou materiál, vzory a stříh až domů a následně si zase odeberou hotové roušky a zajistí jejich distribuci. Švadleny tedy nemusejí shánět materiál, vymýšlet, jak to ušít, ani si nemusí dělat starosti, jak hotové roušky dostat k těm, co je nejvíc potřebují. Roušky totiž budou putovat v první vlně do všech sociálních středisek SD, především do domovů seniorů, ve druhé vlně pak širší veřejnosti, zvláště pak prodavačkám, pošťákům, řidičům MHD a vůbec všem, kdo jsou tzv. v první linii.

Dokonce se nám také podařilo pomocí facebooku a propagace na idnes sehnat materiál na dalších 4000 roušek. Látky už během pár hodin po zveřejnění výzvy doputovaly přes dobrovolnické centrum SD do všech domácností dobrovolníků, kteří je ihned začali zpracovávat. Proto už můžete potkávat v „našich“ rouškách nejen pracovníky SD, ale i mnohé další na jiných místech.

Středisko KidzTown

Mateřské centrum KidzTown v Kolíně, kde se donedávna každý týden setkávaly maminky s dětmi, je samozřejmě zavřeno, ale to neznamená, že by nechalo své „členy“ napospas osudu. Skvělý nápad měla ve

doucí střediska Mirka Smetanová, která už od 13. března dává každý den na facebook a na youtube vlastní autorská videa pro děti. Pokud potřebujete zabavit své ratolesti, můžete jim každý všední den pustit pěkný a zároveň výchovný pořad „Hrátky s Oskárkem“. V neděli, kdy jsou děti zvyklé chodit do besídky, jim pak můžete dopřát virtuální Nedělní školu. Některé maminky také využily možnost získat zdarma roušky, které vyrobili členové kolínského sboru.

Mobilní hospic Křídla

Pro všechny zaměstnance domácího hospice Křídla v Sedlčanech je samozřejmě prioritou starost o nemocné v terminálním stadiu a celá řada služeb pro jejich nejbližší. Naše sestry zavedly přísná opatření při kontaktu s umírajícími už dávno předtím, než to nařídila vláda. Zaměstnanci mobilního hospice teď jedou nadoraz, neboť zájemců o hospicové služby stále přibývá a naše kapacita je

už zcela naplněna. Nicméně i přesto zde byli schopni ještě ve vlastních prostorách zřídit distribuční místo pro rozdávání roušek potřebným, zvláště příbuzným klientů. Ti samozřejmě mají jiné starosti než šít roušky. Ty šíjí a přinášejí občané Sedlčan, mezi nimiž se zvedla velká vlna solidarity. Navíc vedoucí střediska, Pavlína Oubrechtová, vytvořila databázi dobrovolníků, kteří jsou ochotni přivést potřebným, zvláště starším lidem či lidem v karanténě nákup, léky nebo jinak pomoci.

Potravinová pomoc NADOSAH

Naše dvě střediska potravinové pomoci Nadosah v Břeclavi i Novém Studenci pod vedením Petra Bartoše a Petra Němce nepolevují v rozvážce potravin lidem v nouzi. V tuto chvíli se preferují potraviny s vysokým obsahem vitamínu C, především ovoce a zelenina. V Novém Studenci navíc klienti obdrží kromě jídla i roušky, které šíjí dobrovolníci z časlavského sboru Apoštolské církve. Rozvoz potravinové pomoci lidem, kteří jsou vyděšeni z nastalé situace, je samozřejmě i příležitostí ke sdílení dobré zprávy o naší naději navzdory všem okolnostem.

Veškerá tato práce se samozřejmě neobejde bez rozsáhlé pomoci sborů, jejichž členové se zapojili jako dobrovolníci do přípravy a rozvážení potravinových balíčků, do služby dětem, šití a distribuce roušek a do další, mnohdy „neviditelné“ činnosti, bez níž by se však toto Boží dílo nemohlo uskutečnit.

Všem zaměstnancům, vedoucím i dobrovolníkům v našich střediscích po celé republice, kteří se jakýmkoli způsobem zapojili do této pomoci, velice děkujeme!

Za Diakonií

Ivo Sysala

Ztraceno v překladu?

„Jedna rodina mě pozvala ve neděli na oběd.“
 „Tomu se říká večere.“
 „Ale bylo to v poledne...?“
 „To jo, ale „večere“ znamená, že je to teplé jídlo. V neděli má většina lidí večeri v poledne.“
 „A jak teda potom nazvou to, co si dají k jídlu večer?“
 „Normálně, čaj.“
 „Čaj?“
 „Nemyslím ten odpolední čaj, ke kterému si dají koláč, ale čaj jako večerní jídlo.“
 „Takže tím čajem se myslí jídlo?“
 „Jo, je to trochu matoucí, když se tě někdo zeptá, jestli si dáš k čaji čaj.“
 „Někteří lidé říkají tomu večernímu jídlu „supper“, to zní strašně snobsky. „Supper“ je podle mě jen sendvič, který si dáš, než jdeš spát.“
 „Takže to je snobské slovo pro sendvič?“
 „Ne, snobsky to zní jenom, pokud tak nazveš večerní čaj. Když tak nazveš večerní sendvič, zní to normálně.“
 „A proč se tedy pro večeri Páně používá slovo „supper“? Byla snobská, nebo to byl jen sendvič?“

Vítejte u naší běžné konverzace. Takhle nějak to vypadá, když se sejdou lidé z různých zemí se zájmem o lingvistiku. A kde že to jsme? V Anglii na Moorlands College, škole, která trénuje Wycliffovy překladatele Bible. Jsme tu jen na půl roku, absolvujeme intenzivní studium a pak se rozjedeme zase do světa – na chvíli zpět do své země a pak úplně jinam, do neznáma... Skoro všichni účastníci programu jsou z Evropy, ale naše budoucí adresy zahrnují různé části Afriky, Blízký východ, Indii či Papuu Novou Guineu. Všude tam se nacházejí národy, které nemají něco, co my považujeme v našem křesťanském životě za samozřejmost – Bibli ve svém jazyce.

Už jako malou holku mě fascinovaly příběhy misionářů. Prodírají se džunglí, čelí nepřízní počasí a divé zvěři, jedí podivná jídla, žijí na hraně a zažívají neuvěřitelná dobrodružství s Bohem při zvěstování dobré zprávy o spasení domorodcům. Kdo by to nechtěl zažít? Já jsem si tedy vždycky myslela, že takový život je sen každého křesťana. Aspoň tak do dvanácti let.

Pak se to začne komplikovat. Opravdu bych chtěla opustit rodinu a kamarády?

Opravdu bych chtěla žít mezi lidmi, jejichž jazyku, zvykům a způsobu přemýšlení nerozumím? Opravdu bych chtěla jíst housenky nebo vnitřnosti? Chtěla bych žít někde, kde lidem hrozí smrt za víru v Ježíše? A dokážu důvěřovat Bohu, že by mi na takovém místě stačila jeho ochrana?

Když si chce člověk na takové otázky odpovět, je dobré si to ověřit alespoň drobnou praxí. Já jsem jela na několik misijních výjezdů, využila jsem i dalších příležitostí cestovat po světě a usoudila jsem, že pokud mám někdy v budoucnu žít mimo naši krásnou zemi, budu pro to potřebovat hodně dobrý důvod. Třeba Boží povolání. Ještě před rokem a půl tomu nic nenasvědčovalo. A najednou, i k mému vlastnímu překvapení, přišel moment, kdy dávalo naprostý smysl opustit práci, byt, přátele a rodinu, a vydat se vstříc novému dobrodružství s Bohem.

Stala jsem se členkou misijní organizace Wycliffovi překladatelé Bible. Její zakladatel, Cameron Townsend, se na začátku 20. století vydal do Guatemaly šířit Boží slovo mezi Indiány kmene Kaqchikel. Jeden starý indián mu však na nabízenou Bibli ve španělštině namítl: „Když je tvůj Bůh tak velký, proč nemluví mým jazykem?“ Tahle věta změnila Cameronovi život. Místo rozdávání Bibli ve španělštině se naučil jazyk místních indiánů a přeložil do něj Nový zákon. Později založil organizaci, jejímž cílem je přeložit Bibli do každého jazyka, který ji doposud nemá.

Protože žijeme v civilizované a gramotné části světa s dlouhou literární tradicí, většinu lidí asi překvapí, že na světě je více než 2000 jazyků, které zatím čekají na zahájení překladu, a mnohé z nich dokonce existují jen v ústní formě a nikdy nebyly zapsány. Jedná se většinou o minoritní jazyky – celkem jimi mluví okolo 250 milionů lidí. To je jen třicetina světové populace, ale bez překladu Bible mají velmi omezený přístup k evangeliu. Pokud vás napadne, že by bylo jednodušší naučit tyto lidi jiný jazyk, ve kterém už překlad Bible existuje, tak si zkuste představit, že byste si mohli číst Bibli jenom v angličtině. Po půl roce v Anglii jsem se i já sama přesvědčila, že přestože nemám problém zvládnout studium v cizím jazyce, Bibli si o mnoho raději přečtu česky, protože jediné tak

opravdu do hloubky rozumím slovům, která jsou v ní použita.

Aby byla výsledná práce co nejefektivnější, spolupracuji v týmech misionářů, kteří se specializují na různé oblasti – někdo se zabývá lingvistikou čili zkoumáním jazyka jako takového, další se zaměřují na rozvoj gramotnosti, aby si každý mohl vytvořený překlad sám přečíst, a další se zase věnují rozvoji kulturně vhodných způsobů, jak lidé mohou Písmo používat v každodenním životě a v církvi. Jen část misionářů se zabývá vlastním překladem Písma společně s rodilými mluvčími, kteří svůj jazyk dobře ovládají. Důležitým aspektem je vždy zapojení místní komunity – rozvoj jazyka, vzdělání a církve nemá být závislý na cizincích ani na jejich kulturních a církevních zvyklostech.

Samotný pobyt v Anglii je pro nás vlastně takovou první zkouškou. Máme se učit, jak porozumět cizímu jazyku a kultuře. A protože jsme všichni přijeli z cizích zemí, můžeme své teoretické poznatky rovnou uvádět v praxi při pronikání do britské kultury. Postupně si zvykáme na to, že k obědu je sendvič a brambůrky, při přecházení silnice není nutné čekat na zelenou, prodavačky v obchodě si s vámi mile povídají a říkají vám „zlatíčko“, čaj se pije mnohokrát denně a vždycky s mlékem a skoro v každé větě byste měli použít slůvka „prosím“ nebo „děkuji“. Také zjistíte, že když se naučíte jazyk ve škole a věříte slovníkovým překladům, narazíte v realitě na spoustu nesrovnalostí. Rozepínací svetr není *sweater*, ale *cardigan*, zimní bunda není *jacket*, ale *anorak*, naší polévkové lžičice se v Anglii říká dezertní lžičice a dýňová polévka z máslové dýně není *pumpkin soup* ale *butternut squash soup*.

O to zajímavější práce s jazykem a kulturou nás asi čeká v našich budoucích destinacích. Pokud bychom nevěnovali dostatek času intenzivní přípravě a porozumění místní komunitě, mohla by být naše činnost úplně zbytečná. Překlad Bible je zkrátka běh na dlouhou trať a člověk se musí smířit s tím, že neuvidí výsledky své práce za rok nebo za dva, a vlastně možná nikdy. Přesto věřím, že to má hluboký smysl – vždyť nepracujeme jen s literaturou, ale s živým Božím slovem.

Katka, AC Zábřeh

Nazaret

Kdybychom o Nazaretu za časů Ježíše Krista mluvili jako o nevýznamné vesnici, dost možná bychom jeho význam přecenili. O této galilejské vsi nemáme ani zmínku ve Starém zákoně, ani v mimobiblické literatuře prvního století. Jedinou důležitostí, kterou Nazaretu můžeme přičíst, nalezneme v evangelijních popisech života Ježíše.

Ačkoliv se stále diskutuje, co název této vesnice znamená, nejzajímavější je teorie, která vidí spojitost názvu se slovy prorocství Izajáše: „*I uzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek (heb. necer) z jeho kořenů vydá ovoce.*“ (Iz 11,1). Tato potenciální etymologická vazba mezi slovem *výhonek* a jménem Nazaret by pak mohla osvětlit novozákonní poznámku, že se Ježíš usadil v Nazaretu, aby „*se splnilo,*

či reagovali hněvem a pokusem ho usmrtit shobením ze skály. Po tomto incidentu se Ježíš přestěhoval do města Kafarnaum a do Nazareta se již nejspíš nevrátil.

Z Bible se však nedozvíme, že co by kamenem dohodil se od Nazareta nacházelo poněkud větší a významnější město Cipori (ř. *Sepphōris*). Cipori bývalo hlavním městem galilejské provincie a jako takové bylo živoucím centrem kultury a obchodu. Ačkoliv to není možné potvrdit, dá se předpokládat, že Ježíš a jeho bratři do Cipori nejspíše pracovali jako řemeslníci. Zároveň nedařilo Nazaretu vedla hlavní dálnice spojující Egypt a Damašek. Takže, ačkoliv Nazaret se svými dvěma sty obyvateli a jedinou studnou opravdu nebyl významnou vesnicí hodnou zmínky, nejednalo se o žádný zapadákov –

Útěk

Zcela mimořádný průběh měla letošní brigáda v izraelských lesích. Jednak to byla v pořadí jubilejní desátá, ale navíc to byla brigáda žen. Byly pozvány zpívat hebrejské písně na dvě slavnosti, a také pracovat v lesích na nejzajímavějším severu Izraele.

Osudným se stalo, že odlet skupiny do Izraele se realizoval z Vídně. Tento zcela nevinný detail se ukázal být nešťastným hned večer po přeletu. Izrael totiž ve chvíli, kdy startovaly, nařídil cestujícím z Rakouska 14denní karanténu. Než to vešlo do povědomí, naše sestry stihly navštívit jenom hostitelský kibuc a ubytovat se v hotelu.

Lesníci začali horečně telefonovat jeden za druhým. Co prý chceme dělat? Ten večer premiér Netanjahu doporučil lidem nepodávat si ruce, a místo toho se zdravít tradičním indickým pozdravem namasté (*tradiční pozdrav používaný v hinduistické kultuře, znamená doslova „klaním se ti“, pozn. red.*). Lidé si z toho dělali legraci, ale na mnohých bylo znát napětí. Zrušil se koncert, který se měl odehrát následující den.

Noc proběhla klidně. Zato následující ráno po modlitbách bylo jasné, že v Izraeli nelze zůstat a dokončit záměr cesty. Z obavy před koronavirem, z obavy před dalším nepředvídatelným vývojem událostí Izraelci sami zrušili brigádu v lese. Přátelé, se kterými bylo domluveno se sejít, odříkali setkání. Celé dopoledne se na internetu hledaly letenky a volalo se na všechny strany. Z Boží milosti se podařilo letenky najít ještě na tentýž večer. Lesníci z Jeruzaléma poslali taxík. Bůh dával řešení někdy v poslední minutě. Ještě na letišti se doplácelo za poslední letenky a čekalo se na zaslání kódu. I ten přišel těsně před odbovením. A tak se desetidenní výjezd s nabitým programem smrškl na příjezd, nocleh a odjezd, tedy spíše útěk. To tu ještě nebylo. Útěk z Izraele.

Avšak nad tím vším je Bůh. On je mocen i situaci, která vypadá jako prohra, proměnit ve svou slávu. To přinese budoucnost.

Karel Káňa
pastor sboru AC Břeclav

co je řečeno ústy proroků, že bude nazván Nazaretský.“ (Mt 2,23)

Z evangelií víme, že Nazaret byl místem, kde anděl Gabriel vyhledal Marii a oznámil jí, že u Boha nalezla milost a že počne a porodí Ježíše. Dále se také dozvídáme, že Ježíšova rodina se navrátila z egyptského exilu právě do Nazareta a že Ježíš v Nazaretě a okolí započal svoji mesiánskou službu. Od Lukáše víme, že v nazaretské synagoze Ježíš četl ze svitku Izajáše a že na jeho slova poslucha-

krčil se totiž ve stínu velkého města Cipori v dynamickém prostředí mezinárodního obchodu.

I když obyvatelé Nazareta Ježíše odmítli, jeho služba jinde udělala městu velkou reklamu. Ještě v antických dobách zažil Nazaret veliký zájem ze strany křesťanů. Římská císařovna Helena, matka Konstantina Velikého, údajně nechala na místě, kde prý žila Marie, vystavět svatyni. Postupně na onom místě vyrostlo několik kostelů a v současnosti se tam nachází Bazilika Zvěstování, největší kostel na Blízkém východě.

Se svými téměř osmdesáti tisíci obyvateli dnes patří Nazaret mezi velká izraelská města. Jeho jméno mohlo být zahrabáno v nánosech prachu dějin, ale jako místo mládí a dospívání Ježíše a místo, kde bydlela jeho rodina, má Nazaret úctu křesťanů po celém světě. Ale nejen to – některé jazyky, jako jsou hebrejšтина a arabština, používají k označení křesťanů obecně právě slovo odvozené od jména Nazaret. Zdá se tedy, že to tato malá antická vesnička nakonec dotáhla pěkně daleko.

Martin Fridrich, učitel VOŠMT

Nazaret

Říkali mu Nazaretský,
prožíval zde svůj věk dětský,
Filip přidal jednu větu:
nic dobrého z Nazaretu!
Pilát k tomu přihlíží
na ceduli na kříži,
věděli to proroci,
bohatí i otroci...

V tom městečku chtěl bych žít,
to bych musel být... Žid.

J. Szturc, AC Hlinsko

Nic podobného jsem zatím nezažil...

Pamatuji si, jak jsem před několika lety stál před dveřmi do kuchyně. Odhodlával jsem se vstoupit dovnitř a mluvit s rodiči. Už jsem se k tomu chystal dlouho, dlouho jsem se za to modlil, ale teď jsem tam stál zpocený, ustrašený a pěkně nervózní. Naši by rádi, aby ze mě byl ideálně doktor práv... Vzal jsem za kliku, otevřel dveře a řekl: „Mami, tati, musím s vámi mluvit... Víím, že byste rádi, abych šel na výšku, ale myslím, že nepůjdu. Myslím, že mě Bůh už rok volá do něčeho jiného. Budu jeden rok dělat dobrovolníka v NG.“ Rodiče na mě udiveně hleděli, ale souhlasili. To byl za posledních 10 let, které jsem již s Novou generací strávil, asi nejmotivnější zážitek.

Školní rok 2015/16 jsem strávil navštěvováním mládeže a sborů, představováním NG a povzbuzováním mladých, aby se stali misionáři na svých školách. Nově vzniklým NG skupinkám jsem pomáhal, s čím bylo třeba. Nepodal jsem si přihlášku na VŠ, a proto jsem si našel brigádu 1x týdně. Z příjmu jsem si platil povinné pojištění. Domovský sbor podpořil NG převzetím finanční zodpovědnost za moje cesty a já dále bydlím u rodičů.

Celý ten rok byl pro mě jednou velkou školou důvěry v Boha. V samotném finále jsem zažil pravděpodobně to nejsilnější, co jsem se mohl naučit. Pořád se něco řešilo, pořád bylo něčeho do poslední chvíle nedostatek, ale Bůh se přiznával ke každé věci! Když jsem si kladl otázky, zdali jdu správným směrem – přišlo záračné potvrzení. Například napsal kluk z Maďarska, který se o mně doslechl

a povzbudil mě. A přestože jsem si nepripadal nijak užitečně, na konci školního roku existovalo dvacet nových NG skupinek. Pak následovala řada událostí, která mě dovedla do bodu, kdy mi byla svěřena úloha *výkonného vedoucího NG* pro ČR. Což možná zní vznešeně, ale ve skutečnosti to znamená být jakousi tváří NG a vést národní tým k naplnění vize: sto skupinek na školách.

Cesta k mému dobrovolnictví ale začala už ve školním roce 2008/09, kdy jsme na jedné mládežnické konferenci slyšeli Petra Rattaye mluvit o Nové generaci. Bylo nás tam asi pět ze stejné školy a líbilo se nám to. Řekli jsem si, že se sejdeme příští týden o velké přestávce, budeme se modlit a uvidíme. A tak začala naše skupinka. Já jsem na ni chodil od gymnaziální sekundy až do oktávy. Když odešli starší spolužáci, skupinku jsem měl na starosti. Během let se skupinka obměňovala. Někdy přišli naši spolužáci, někteří uvěřili a nechali se pokřtít a někteří zas naopak odešli pryč. Některý rok jsme se scházeli ve třech, jiný rok přišla řada lidí a pravidelně jsme se scházeli i ve čtrnácti lidech. Skupinka měla různá zaměření – někdy byla vyloženě modlitební za školu a za spolužáky, jindy jsme diskutovali o Bibli a jindy jsme jen Boha chválili. To všechno s lidmi, kteří byli ze čtyř různých denominací. Všechny nás to vedlo blíže k Bohu, společně jsme pracovali na misi.

Se skupinkou jsme uspořádali celou řadu akcí pro školu, a to bylo skvělé. Jednou jsme se modlili za maturanty, jednou jsme roz-

dávali čaj zdarma, jindy jsme zorganizovali turnaj v páce a různé jiné. Pravidelně jsme několik let pořádali jednou za měsíc akci pro ostatní studenty, kde jsme s nimi mluvili o Bohu. Někdy jich přišlo dvacet, jindy zase nikdo. Jeden školní rok jsme tyto akce dělali každý týden. Možná nejúspěšnější byl fotbalový turnaj, který skupinka pořádala po dobu pěti let. Vznikla z toho taková tradice, že štafetu po mém odchodu převzali lidé, kteří se skupinkou neměli vůbec nic společného – jednoduše uchořili tradici, kterou NG skupinka vytvořila. Tenkrát mě to obrovsky povzbudilo. Jestliže některé aspekty naší misie měly vést k tomu, že je převzou jiní a budou pokračovat bez nás, dle mého názoru to stojí za to.

Když jsem byl ve druháku (sexta), na skupince jsme se rozhodli, že nakoupíme Bibli a dáme je lidem jako dárek. Sháněli jsme peníze a modlili jsme se. Najednou přišel na skupinku někdo, kdo tam ani předtím, ani potom nechodil, ale nápad se mu líbil, a tak nám přispěl poměrně vysokou částkou. Mohli jsme zakoupit osmdesát Biblí a na Vánoce je spolu s dopisem rozdat spolužákům. Tenkrát jsme to měli spočítáno tak, že snad každý student (i učitel) na škole dostal svou Bibli. Některým jsme ji věnovali už dříve, některým až na Vánoce.

Jako skupinka jsme viděli celou řadu vyslyšených modliteb nebo uzdravení z bolesti zad či hlavy. Opravdu to stálo za to. Bylo to náročné a dobrodružné, ale takovou příležitost jako jsem měl na ZŠ a SŠ (v mém případě na gymnáziu), už jsem neměl nikdy později. Přestože jsme založili skupinku i na VŠ, nic podobného jsem od té doby nezažil.

V mé úloze vedoucího týmu NG tyto věci „zažívám“ už jen z doslechu. Tu skupinka v Táboře dělá tohle, tu v Sušici zase tamto... Slyším o tom, jak jsou díky skupince lidé vedeni ke křtu, jak přicházejí noví lidé do církve a mnoho dalšího. Raduji se z toho! Jen už to mám zprostředkované, sám teď zažívám zcela jiná dobrodružství – kéž by ale všechny naše cesty vedly ke Kristu.

Daniel Kunášek

Ženatý se skvělou ženou. Máme jednu dceru. V současné době studuje teologii na ETF UK a učitelství angličtiny a dějepisu (FPE ZČU). Na půl úvazku pracuje v NG a na půl úvazku učí na ZŠ angličtinu (na obou stupních).

Modlit se za Ríška, Martin je v pohodě

Náš příběh se psal na dovolené na Mostecku. Jeli jsme celá rodina: můj manžel, já a naše tři děti: Sofinka (6 let), Tanja (5 let) a Richard (4 roky). Ces-tou jsme se modlili: „Pane, děkujeme za to, co jsme s Tebou mohli prožít. Chceme Ti sloužit dál. Dosud jsme sloužili různě, hod-ně pohostinstvím, jezdilo k nám na návštěvu hodně lidí... Ještě nevíme jak, ale Ty si to povedeš.“

Bydlení jsme měli zajištěno v Benediktu (resort s vodní nádrží vybudovaný na území bývalého uhelného lomu) hned vedle sídliště, kde bydlí teta. Ještě v den příjezdu Martin prošel celý resort a hlásil, že to je naše nejlepší dovolená a že sem příští měsíc zajedeme znova...

Druhý den pobytu, ve čtvrtek 19. července, Martin s tetou koupili dětem potápěčské brýle, šnorchly a vyrazili jsme k vodě. S tetou jsme se vyvalovali na dece a Martin s dětmi obešel vodní nádrž. Byla tam hopsadla pro děti, klouzačky... Vrátili se pro plavky, kruhy, šnorchly.

Pak se stalo něco, co dodnes nechápu. Martin se vydal s dětmi na vodní skákací hrady, kde je 6metrová hloubka, i když v blízkosti byla i místa s pozvolným vstupem, ideální pro děti. Nevím, proč tam šel. Doma jsme měli bazén hluboký 1,60m a tolik nastavených pravidel, že jsme se koupali méně často než naše návštěvy. ☺ Martin měl do detailu promyšlená opatření, aby se dětem nic nestalo. Jako lékař ručil na každé směně za životy mnoha pacientů, i na letních táborech jako hlavní vedoucí předvídal a řešil rizika úrazů. Kdybych u toho nebyla a někdo by mi to vyprávěl, neuvěřila bych. Skákací hrady jsou totiž na hloubce, aby člověk měl kam doskočit.

Najednou jsem slyšela chlapské hlasy: „Ty, oni se ještě nevynořili.“ V tu chvíli doběhla Sofinka: „Mami, chlapi zahučeli pod vodu.“ „Kde je Tany?“ „Ještě ve vodě.“ Skočila jsem do vody a plavala pro Tanytku, kterou vítř i s kruhem unášel pryč od břehu. Tanytku začala panikařit. Představa, že by ještě i ona skončila pod hladinou... Je tam neprůhledná voda, přírodní zdroj. Podala jsem ji tetě na molo a plavala na místo, kde se potápěli nějací chlapi, aby vylovili Martina a Ríška.

Jenže nejsem potápěč. Akorát by hledali dalšího člověka...Vzala jsem tedy holky na deku. Začaly brečet, zmocnila se jich panika, strach a neštěstí. Řekla jsem: „Jdeme se modlit.“ Holčičky se na střídačku modlily s velikou vírou a jistotou ve stylu: „Pane, Ty to máš všechno ve svých rukách.“ Vyprošovaly záchranu pro Martina i pro Ríška. Jak je nejdřív přepadl pláč a zimnice, když foukal vítr, tak najednou přišel pokoj. Holčičky se uklidnily a byly úplně v pohodě. Vnímala jsem, že mám v modlitbě prohlásit, že ať se děje cokoli, naše rodina bude dál sloužit Pánu. Věděla jsem, že to musím vyhlásit jak kvůli sobě, tak kvůli tomu Zlému, aby zaznělo, že patříme Ježíši Kristu a jemu budeme sloužit dál. Přišel neskutečný pokoj. Až kolem Vánoc jsem na základě výpisu mobilního operátora spočítala, že ti moji chlapi byli pod vodou HODINU!

Ríška našli chvilku po Martinovi. Náš pas-pal Jirka přijal slovo „Modlit se za Ríška,

Vnímala jsem, že mám v modlitbě prohlásit, že ať se děje cokoli, naše rodina bude dál sloužit Pánu.

Martin je v pohodě“. Když ovšem naložili do helikoptéry jen Ríška, bylo mi jasné, že Martina se nepodařilo oživit. Musím říct, že díky Pánu mě naplnil cokoli převyšující pokoj. Měla jsem jistotu, že nepotřebuji léky na uklidnění, které mi zasahující lékař nabízel, ale místo toho se potřebuji s někým modlit. Stačil jeden telefonát a místní Apoštolská církev poslala dva bratry. Modlili se se mnou ve víře. Poznala jsem v praxi, co to je Boží rodina. Hodně to pro mě znamenalo. Před dovolenou jsem v tomto regionu znala jen členy své biologické rodiny. Za necelých dvacet dní jsem na Mostecku a Ústecku poznala obrovskou rodinu plnou lidí, kteří milují Pána Ježíše.

Chtěla jsem co nejdříve zajet na JIP podívat se na Ríška. Přijeli další členové mosteckého sboru, kteří mě vozili, abych nemuse-la v tom stresu řídit. Šli se mnou za Ríškem až k jeho lůžku. Byla jsem ráda, že se mnou

jeli, sama bych to asi nezládala. Přijala jsem, že mám žít vírou, ale vzít do ruky úplně le-dovou ruku svého dítěte jsem nezládala. Při odchodu jsem se vždycky totálně roz-brečela a byla jsem vděčná, že tam nejsem sama, i za jejich modlitby a za to, s jakou vírou, pokorou, bázní a zároveň jistotou se ti bratři modlili. Modlitby z části slyšel i perso-nál. Bylo znát, že to všechno prožíváme ji-nak, než jsou zvyklí. Lékaři mi na rovinu řekli, že se musí počkat, co udělá infekce v plicích po návratu k normální tělesné teplotě (ne vždy pacient přežije zápas s infekcí). Teprve pak může být řeč o tom, „co zbylo z mozku“.

Jednou jsem se u Ríška modlila sama: „Pane, já si neumím představit, že budu vypravovat dva pohřby. Ty jsi spravedlivý, nebu-deš jednat proti svým nařízením. Ríško nikdy nešel do vzpoury. V klíčových momentech byl nebyvale poslušný. Pane Bože, prosím, přízněj se k tomu, protože ty poslušné mi-luješ. Zachraň ho.“ Věděla jsem, že se takto můžu modlit a že Bůh se k tomu přizná. Pán mi v tom dal pokoj. Bylo super, že za námi přiletěla z Anglie švagrová Katarína. Dosta-la slovo od Pána, že ten Zlý chce, abychom byli zlomení, naštvaní a smutní. Teď je ale čas vyznávat, kým Bůh je, a chválit ho. Přija-la, že chvála Pána je taktika duchovního boje za Ríška. Pán jí dal moudrost, jak se za něj modlit. Ona vše pojmenovala a lámala nad Ríškem moc Zlého ve jménu Pána Ježíše Krista a vyhlášovala nad ním život. Nejenže se u Ríška nerozjela žádná horečka ani zá-pal plic, nekonal se ani žádný masivní nástup

infekce. Ani řečové, ani pohybové centrum mozku nebylo zasaženo. Jak neuroložka při výstupní prohlídce v nemocnici v Ústí nad Labem, tak brněnská neuroložka při vyšet-řeních nenašly sebemenší známky jakýchkoli následků, přestože byl pod vodou jednu ho-dinu!

Jezdila jsem za Ríškem každý den. Ve středu, o týden později, jsme muse-li odjet do Brna kvůli Martinovu pohřbu. Po pohřbu jely holčičky k Martinovým rodičům na Slovensko. Já jsem se za Ríškem vracela v sobotu. Všude byly zácpy. To, co bych jela čtyři hodiny, mi trvalo osm hodin. Do nemocnice jsem dorazila až kolem sed-mé večer. Tou dobou byl Ríško pod sedati-vy.

Pokračování příště

Jana Majirská
AC Bučovice

Kšiltovka

Menuje se Bestík a má zase jednou velký problém. Ptáte se, kdo je Bestík? No přece docela prima kluk ze 3. B. Říkám docela prima, protože jako každý, i on má co vylepšovat. Zrovna tento týden.

V pondělí ráno kluci hráli před vyučováním u školy fotbal. Jak běhali, bylo jim za chvíli tak teplo, že sundávali bundy, čepice a kšiltovky. I Marek odhodil svou kšiltovku na aktovku. Kšiltovka to byla naprosto senzační, úplně nová. Bestík na ní mohl nechat oči, jak se mu líbila. A právě o tu kšiltovku v to pondělí šlo. Toho dne foukal silný vítr a milou kšiltovku odfoukl. Zapadla až za lavičky ke keřům. Nikdo si toho nevšiml, jenom Bestík. Hned si pomyslel, že Marek na ni zapomené a nechá ji tam. Měl pravdu. Když byl čas jít do školy, Marek jen ve spěchu drapl aktovku a pelášil do šatny. Bestík tiše zajásal. Po vyučování půjde, kšiltovku snadno najde a bude jenom a jenom jeho. On přece nemůže vědět, komu patřila, když se válí někde u cesty. Proč by ji dával Markovi?

Bestík se nemohl dočkat, až skončí vyučování. Jenže čekalo ho jenom velké zklamání. Když doběhl na místo, kde viděl kšiltovku naposledy, nebyla tam. Rozhlédl se kolem a už už chtěl odejít, když vtom ji spatřil. Byla až na samém konci louky a vítr si s ní pořád pohrával. Bestík se rozběhl, za chvíli ji dohonil, natáhl po ní ruku, ale hmátl do prázdna. Vítr mu ji vzal přímo před nosem a hnal ji z kopce dolů. Bestík za ní. Jenže vítr byl rychlejší. Bestík byl sportovec. Rozběhl se, jak nejrychleji uměl, ale nedával po-

zor na cestu a dupl rovnou do louže, nabral si bahno do botasek, a ještě si pocákal celé kalhoty. Uskočil stranou a nazlobeně skočil po kšiltovce. Ohnul se k ní, ale nevšiml si, že si špatně zavřel aktovku, a teď mu z ní nepozorovaně vyklouzlo autíčko, které si vzal do školy, aby se pochlubil kamarádům. Autíčko tiše spadlo do trávy, takže Bestík nic nepozoroval. Navíc vítr ještě své závody s Bestíkem nevzdal. Kšiltovka udělala další veliký skok. Ten už byl ale vážně poslední. To jenom kvůli tomu, že v cestě stál plot. Přes něj to už dál nešlo. „A mám tě,“ výskl si Bestík a už pevně držel kšiltovku v ruce. Trochu ji oprášil a hned si ji vyzkoušel. Padla mu perfektně.

Na okamžik se zarazil – co když ji Marek pozná? Ale co, on nemůže mít koupenu úplně stejnou? Kdo mu dokáže, že není jeho. Spokojeně si sedl do trávy, vyndal z aktovky oplatky, které mu maminka dala za odměnu, protože včera doma hodně pomáhal a... Co to? Něž se stačil vzpamatovat, přihnalo se velké psisko, skočilo mu po ruce a jedním chňapnutím ukořistilo oplatky. Páníčka měl ten pes daleko. Ten, jakmile spatřil, že jeho pes zlobí nějakého kluka, křikl na psa: „Fuj, nesmíš, k noze!“ Pes upustil oplatky a pelášil k páníčkovi. Z oplatků ale moc nezbylo. K jídlu teda rozhodně nic. Bestík se zamračil. Nabručeně si hodil aktovku na záda a loudal se domů. Kšiltovku před maminkou schoval, boty se snažil vyčistit, kalhoty oprášit a tvářil se, jako by se nic nestalo.

Druhý den ráno vyrazil do školy. Hned za domem si nasadil kšiltovku. Jak se ale blížil ke škole, měl takový divný pocit, až nakonec kšiltovku sundal a strčil do kapsy. To tak. Co kdyby ji Marek fakt poznal, ještě by o něm řekl, že je zloděj.

Marek už byl u školy. Jakmile uviděl Bestíka, hned se k němu rozběhl. Bestíkovi se rozbušilo srdce. Pomyslel si: „On mě určitě včera viděl, jak jsem mu tu kšiltovku vzal!“ Zatvářil se na Marka zlobně a už chtěl něco říct, jenže Marek byl rychlejší. Už z dálky na Bestíka volal: „Koukej, co jsem našel. Vsadím se, že je tvoje. Našel jsem ho tady pod kopcem. Chtěl jsem ti ho dát hned, ale musel jsem na trénink.“ Marek podal Bestíkovi autíčko a v jeho očích byla čistá radost z toho, že mohl pro Bestíka něco pěkného udělat. Bestík si přitom včera vůbec nevšiml, že autíčko ztratil.

To už na něj bylo moc. Zíral na Marka zaraženě a hlavou se mu honilo: „Marek je tak prima kluk. Mohl by to být můj nejlepší kamarád, a já jsem se k němu zachoval tak škaredě. Jak jen jsem mohl být takový?“ Pak bez váhání sáhl do kapsy, vyndal kšiltovku a podal ji Markovi. Marek hned zajásal a moc Bestíkovi děkoval, jenže Bestík se Markovi ani do očí nemohl podívat. Tak moc se styděl. Pevně se rozhodl, že už nikdy, nikdy nic takového neudělá a že udělá všechno pro to, aby byl Markovi tím nejlepším kamarádem. Vždyť co by bylo platné, kdyby měl nejlepší autíčka na světě a nejbáječnější kšiltovku, ale kamarádům se ani do očí nemohl podívat? Hned se sám v duchu pomodlil a poprosil Pána Ježíše o odpuštění.

Každý večer si s celou rodinou četli Bibli. A tatínek zrovna ten večer četl: „Ukládejte si poklady v nebi, kde je nenič mol, ani rez a kde je zloději nevykopávají ani nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ (Matouš 6,20)

Bestík se jen spokojeně usmíval, protože teď už tomu veršíku rozuměl o hodně více.

Teta Dana

At' máme co pod stromeček...

Rozhovor s Veronikou Kmetovou, autorkou knížky pro mládež *Autobus na konečnou*

Dneska jsem přemýšlela, kolik je to už roků, co jsme u vás byli naposledy...

To spočítáme. Vaše Slávinka a náš Kryštůfek se houpli v autosedačkách svých mladších sourozenců a váš Natánek byl malé miminko.

To už bude hodně let. Slávka má letos 18... Tehdy jsme my dvě měly pár věcí společných – byly jsme na mateřské, plánovaly jsme domácí školu, tedy ty jsi v tom už jela, ale pak se naše cesty poněkud rozešly. Já jsem na rozdíl od tebe nezačala psát...

Já myslím, že píšeš furt... (smích)

No jo, vlastně. Nepíšu ale knihy, na to nemám...

Já taky ne. Ale zkusila jsem psát do časopisu Kroky příběh na pokračování a pak se z toho vykutálela ta kniha. (Děti můžete mi dát pokoj? Teď nahráváme rozhovor. Ano, můžeš si vzít hermelín...)

(smích) **Jak ses ke Krokům dostala?**

Kroky odebíral můj muž ještě za svobodna a plynule jsme v tom pokračovali až do doby, kdy do něj děti dorostly a vlastně i přerostly... Šimonovi je už 22 let a my je pořád odebíráme. Je to rodinný časopis, čtou ho rodiče i děti, tak půl na půl. V jednu chvíli jsem se začala modlit, jestli bych jim nějak nemoh-

Když ses rozhodla napsat příběh na pokračování, měla jsi v hlavě zápletku i vyústění, nebo se rodily průběžně?

Hrubou myšlenku, hlavní zápletku jsem měla. Ta byla ze života, z mého dětství, ale pak ten příběh začal, jak se říká, žít svým vlastním životem. Během psaní přichází na křížovatky, kdy se rozhoduješ, jestli jít doleva, nebo doprava. Někdy se i musíš kousek vrátit, ustříhnout to „levo“ a jít doprava. Hodně jsem se při psaní modlila, protože cítím velkou zodpovědnost za to, co dětem předávám, abych je někam nesvedla. Já tomu říkám: do bažin. To bych hrozně nechtěla. Jako dospívající dívka jsem se v určitém období „ponořovala“ do knížek se všemi emocemi, hodně jsem se identifikovala s hrdinou knížky, a když měl hrdina třeba sebevražedné myšlenky nebo deprese nebo extrémní vzdor vůči rodičům, měla jsem je taky. Z toho mám obavy, abych to nepřehnal. Smutek, konflikt atd. Ano, bez toho se příběh neobejde, ale přehnané temno a nihilismus ne...

V druhé části *Autobusu na konečnou*, ve *Filipovi* se mi moc líbilo, jak všechno se vším souviselo, jak se jednotlivé životní osudy navzájem prolínaly, jak jsi všechno hezky promyslela do detailu. To jsi tak měla už od začátku, když jsi začala psát na pokračování?

Veronika Kmetová

je manželka Petra Kmeta, pastora AC Lysá nad Labem. Jsou spolu 24 let, mají čtyři syny a dceru. Studovala střední uměleckou sklářskou školu, potom tři roky učitelství výtvarné výchovy na PdF UP Olomouc, ale místo do 4. ročníku, už coby vdaná, nastoupila do porodnice. Od té doby je s dětmi doma, letos po 22 letech nastoupí do zaměstnání jako učitelka výtvarného oboru v ZUŠ. Má ráda děti, zvířata, knížky a živou hudbu.

stav. Ale sama jsem si některé postavy oblíbila, třeba pana učitele, tak jsem mu dala prostor. Proč ne, že?

Ema jsi ty?

Ne, to ne. Ema nejsem, nejsem takový typ. Ale ta lež, která mohla hodně špatně dopadnout, a že tam byl trestaný člověk, to byla skutečná zápleтка, která se kdysi reálně odehrála. Opravdu jsem měla strach, že ta moje kamarádka tam pojede. Naštěstí to neudělala. Zápleтка s koňmi je také skutečná. V těch nácti letech jsem i lhala a přesně o to v příběhu jde.

Nebudeme čtenářům prozrazovat, jak to s koňmi dopadlo, lepší bude, když si to sami přečtou. Chtěla ses stát spisovatelkou odmala?

Asi ano. V devíti letech jsem četla, myslím, že v Mateřídoušce, povídku, která mě tak strašně zaujala, že jsem si ji doma převyprávěla do sešitu. Maminka si to přečetla a úplně na mě „vyvalila“ oči, jak se jí líbila. Asi jsem to napsala dobře, ale mě mrzelo, že to nebyl můj příběh. Nicméně tento impulz odstartoval psaní mých vlastních příběhů. Ve třinácti jsem vyhrála literární dětskou soutěž, něco mi vyšlo i v regionálních novinách... Dostala jsem také svůj první honorář. © Přemýšlela jsem, čím budu, jestli baletkou, ošetrovatelkou zvířat v ZOO nebo spisovatelkou. Psaní knížek bylo jedním z mých dětských snů.

Jedno z úplně prvních nejlepších hodnocení bylo od ženy, která čte Kroky v Braillově písmu.

la přispět – trošku píšu, trošku kreslím, hlavně pro děti. Nabídla jsem se a trefila se i na časování. Jedna sestra nemohla v Krocích z pracovních důvodů pokračovat. Kroky se dříve jmenovaly Duha a v ní vycházel příběh na pokračování o zvířátkách pro děti. Velmi se mi to líbilo a na každé pokračování jsem se těšila. Co kdybych také zkusila napsat něco na pokračování? Nevěděla jsem, jestli to zvládnou, ale vždycky mě to lákalo. Zkoušela jsem to, až je z toho nakonec knížka.

Rozhodně mě děj napadal postupně, spoustu věcí jsem dopředu nevěděla. *Filipa*, ten druhý díl, jsem chtěla napsat pro kluky. Časem se ovšem ukázalo, že je to naprosto idealistická představa. Zjistila jsem, že pro kluky knížku napsat nedokážu. Moje psaní je spíše pro holky, a tak jsem to nechala plynout. Bylo mi jasné, že nemohu znásilnit svoji mysl, nefungovalo by to.

Původně jsem nepředpokládala, že *Filipa* propojím s předchozí knížkou pomocí po-

V jednom mailu jsi zmiňovala, že máš rozepsané další knížky...

Na co se tedy můžeme těšit?

Ano, pracuji na dvou. Tentokrát už píšu přímo knížky, ne na pokračování. Píšu je obě, tak na přeskáčku. Jedné mám větší kus. Jenže momentálně studuji, kvůli zaměstnání si potřebuji doplnit vzdělání, a tak knížky trošku leží stranou. Musím psát seminární práce a šprtat se...

Nepřeruší ti to tvůrčí nit?

Máš to rozepsané, plno myšlenek, a teď několik měsíců pauza...

Můžeš přece zapomenout nějaké detaily, ne?

Charakter postavy se drží dobře, to nezapomeneš, horší jsou události. S tím trochu potíže mám, protože jak si příběh přehrávám dopředu, jsem v něm o několik kapitol dál, než ho mám reálně napsané. Musím proto dávat pozor, abych nevynechala čtenáři nějakou důležitou epizodu. Nesrovnalosti někdy odhalí ten, kdo to po mně čte. Stalo se mi, že jsem jedné postavě na začátku dala jiné jméno, ale později jsem ji kvůli určitému detailu potřebovala přejmenovat. V jedné z následujících kapitol jsem na to ovšem zapomněla. Ale včas jsme to zachytili. Díky Bohu za korektory! Obsahová chyba by mi vadila snad víc než pravopisná. Stane se, že uteče nějaký detail, ale charakter postavy nezapomenou. Představuji si tu osobu hodně reálně

v detailech, dokonce ji vidím barvitěji, než ji dokážu popsat.

Prozradíš trochu, o čem budou další knížky?

Trošku můžu. Jedna by měla být o tatínkovi – veterináři. Miluji zvířata a můj tatínek je opravdu veterinář. Tatínek v příběhu však není můj tatínek, ani to není můj příběh, ale je super mít tátu veterináře a povídat si s ním o práci. Tatka mi vyprávěl spoustu příběhů z různých komplikací, třeba při porodech. U některých jsem jako dítě přihlížela, a byly to silné zážitky, které bych chtěla do knížky dostat. Hlavní zápletka bude ale jiná.

Druhá knížka má zatím pracovní jméno *Hra*. A... Jak to říct, abych neprozradila gró? I v ní jde o vztah dcery a otce, ale úplně jiný. Dcera je totiž dospělá. Asi to bude víc pro starší. Postupně se posunuji. Ema byla myslím třináctiletá, dcera veterináře už má čtrnáct a ta ve *Hře* už bude po vysoké škole...

To je teda skok! Čekala jsem, že bude tak maturovat, ale ona je rovnou už po vysoké škole...

Ale čerstvě, a neboj, bude tam hlavní postavou i dítě, i když bude hrát druhé housle.

Je tedy pravděpodobné, že v budoucnu nezůstane jen u dětské literatury a napíšeš něco i pro nás dospělé.

V jedné recenzi *Autobusu na konečnou* psali, že se knížka tváří jako knížka pro děti, a přitom řeší těžká témata. Musela jsem uznat, že je to pravda. Pořád mi to šplhá výš a výš, do vyšších věkových kategorií, asi se tomu nevyhnu.

Ale je pravda, že jedno z úplně prvních nejlepších hodnocení bylo od ženy, která čte Kroky v Braillově písmu. To mě moc potěšilo a zároveň jsem byla překvapená, vůbec jsem netušila, že nějaké organizace převádějí časopisy do Braillova písma. Třeba převádějí i Život v Kristu.

Zjistím to. Jak došlo k tomu, že ti naše nakladatelství Křesťanský život *Autobus na konečnou* vydalo?

Když už měl příběh na pokračování podobu knížky, myslela jsem si, že by ji mohly vydat Kroky. Nechtěla jsem za to peníze, výtežek jsem chtěla věnovat na podporu Kroků. Pro ně to však nebylo technicky možné ji vydat. Tak jsem knížku zkusila nabídnout našemu nakladatelství, nakonec je to nejbližší „rodinný“ podnik. Několik lidí si knížku přečetlo, líbila se jim, tak ji vydali.

Koupila jsem ji naší Ninušce loni na Vánoce. Verčo, piš dál, ať máme co dát pod stromeček i letos. 😊

Děkuji za rozhovor.

—ib—

Autobus na konečnou

Tak, dočetla jsem. Znáte ten pocit, když zavřete knihu, ale vaše myšlenky jsou ještě pořád uvnitř, uprostřed příběhu a sprádkají alternativní konce.

Není to zrovna útlá kniha, téměř 300 stran. Taky jsem se na ni chystala už dlouho. Nejsem cílová skupina, jen jsem byla

zvědavá na nové „české“ autory. Zasekla se drápkem hned od první stránky a nepustila mě dva dny. Nešlo ji moc odkládat. Čtivě, plasticky vykreslené postavy, jednoduché zápletky, možná právě proto působící tak reálně. Jako bych každého znala osobně, i když pod jiným jménem. Příběh Emy, její samoty, hledání přátel i sama sebe, mi atmosférou připomněl knihy Jaroslava Foglara. Už jsem se těšila, co všechno zažije s novými přáteli a... konec. Až teď jsem si všimla, že je kniha ze dvou částí. Jestli bude druhá část stejně dobrá, budu muset autorce odpustit promrhání tolik slibného příběhu.

Začíná to vážněji, ale opět: „Tyhle lidi přece znám!“ Na Filipa se všechno sype, rád by hrál fotbal, chodil ven, jenže babička onemocní a rodiče na něj a malou sestru nemají moc času. Zdá se, že své starosti nemá s kým

sdílet, než si uvědomí, že některá setkání nejsou „náhoda“.

Není to kniha jen o dětech, ale i o lidech kolem nich. O stáří, které může přinést moudrost, smíření, pokoru, ale i radost z darů každého dne. A ano, příběhy se prolínají, i když po letech. Na konci se všechno poskládá jako puzzle. Možná trochu jedno-duše a některé dílky zbytečně ztratí kouzlo nedořečeného. Ale copak Bůh jednou nespojí všechny naše nitky života a nevidíme věci, tak jak byly? Vlastně s odstupem to vidím jako klad této knížky. Bude povzbuzením nejen pro děti, ale i pro dospělé a lidi, kteří nad Božími „úradky“ moc nepřemýšlejí.

Kniha je plná autorčiných ilustrací, které křehce a jemně podtrhují atmosféru příběhu.

Jana Bílá
AC Nový Jičín

Veronika Kmetová
Autobus na konečnou

Vydal: Křesťanský život
Formát: 143 x 205 mm
Počet stran: 292

PŘEDPLATNÉ ŽIVOT V KRISTU

El. verze (pdf): **23,- Kč**
Tištěná verze: **23,- Kč**
Tištěná verze + pdf: **23,- Kč**

Objednávejte na:
zivotvkristu@seznam.cz

K tištěné verzi je třeba připočítat poštovné,
popřípadě lze objednávat hromadně na sbory.

Více info: **www.apostolskacirkev.cz**

Dnešní křesťané, kteří zastávají tradiční pohled na manželství a sexualitu, se často ocitají v situacích, kdy vědí, čemu věří, ale nevědí, jak to vyjádřit. Nebo vědí, jak své přesvědčení vyjádřit, ale netuší, jak je obhájit. Proto jsem napsal knihu *Hovory o homosexualitě*.

— Joe Dallas, autor knihy

WWW.KRESTANSKYZIVOT.CZ

Milí čtenáři,
velice si vážíme vaší přízně i všech povzbudivých slov či doporučení, kterými vůči naší práci nešetříte. Nepolevujte. © Zpětná vazba je pro nás v redakci velmi důležitá. Náš/váš časopis vychází už 32. rokem a je stálíci naší denominace. Ne každá církev má možnost vydávat vlastní časopis a vnímáme to jako velkou Boží milost. Nicméně doba pokročila a mění se i návyky potenciálních čtenářů. Z vašich reakcí víme, že se nejvíce čtenářů Života v Kristu rekrutuje z věkové kategorie 40+.

Vždy nás velmi potěší, když se dozvíme, že náš časopis čte tu 80letá sestřička, která nemá možnost chodit do shromáždění, nebo sestra dlouhodobě pracující v zahraničí, pro niž je Život v Kristu hmatatelným pojítkem s českou církví. Není také výjimkou, že časopis dokonce nabízíte svým nevěřícím kamarádům... Jedna paní v Brně si speciálně vyžádala číslo o odpuštění (ŽvK 09/2019). Odložení časopisu v čekárně u lékaře je už dobrým zvykem... Takové zprávy nás těší a motivují do další práce, která nás neskutečně baví. Je moc fajn vidět, že má navíc i smysl.

V každém případě vydávání našeho/vašeho časopisu vyžaduje adekvátní finanční výdaje, a to i přes „zeštíhlení“ redakce a využití ochotných dobrovolníků k prepisům nahrávek a ke korekturám. Všechno stříbro a zlato světa patří Pánu, a tak se v redakci již léta vytvale modlíme, aby se Pán ke svému (jak věříme) dílu přiznal, aby časopis obstál i v době nadcházející finanční tísně. Přidáte se k nám? To na rovině duchovní, na té praktické můžete časopis doporučovat, získávat další předplatitele nebo nás sami přímo finančně podporovat.

V současné době je možno získat časopis v tištěné formě nebo pdf, kdy předplatitel tištěné verze má nárok i na verzi elektronickou. Verzi pdf je možno zakoupit samostatně, stojí stejně jako tištěná, ale neplatíte poštovné. Pracujeme na tom, aby se časopis dal dobře číst i na mobilním telefonu, pouhým „rolováním“. Věříme, že se nám bude dále dařit časopis zkvalitňovat, a to i s vaší různorodou podporou, za kterou velmi děkujeme.

Vaše redakce

Třináctiletá Ema, svou maminkou i okolím vnímaná jako vzorná slečna, má také své sny a přání. Ve slabé chvíli se kvůli žárlivosti na kamarádku vypomůže malou lží, jenže zjišťuje, že není tak snadné se včas zastavit a přiznat pravdu. Na jednu lež se váže druhá a Ema spustí lavinu, jejíž následky si vůbec nedokázala představit. Ve chvíli, kdy si uvědomí, že není v jejích silách vyřešit, co zavinila, zjistí, že je někdo, ke komu může přijít se svým trápením a hledat odpuštění a pomoc.

Filip to vážně nemá lehké. Rád by hrál fotbal, ale táta mu to nechce dovolit, jeho spolužák je terčem drsné šikany a Filip se s ním také setká, dokonce ho falešně obvinili z krádeže... Na jedenáctiletého kluka je to pořádný kopec problémů, zvláště když je na ně sám. Ale možná by nemusel být... pokud dá šanci někomu, kdo má moc všechno změnit.

Pro čtenáře od deseti do sta let.

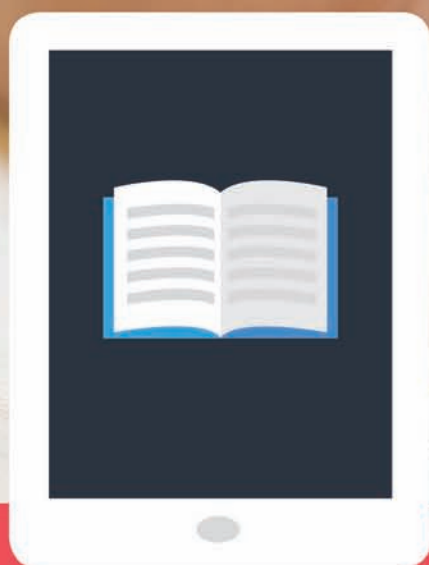
WWW.KRESTANSKYZIVOT.CZ

Jaro 2020 | 1
Ročník 7

MAGAZÍN

praktické letniční teologie

Nově ve formátu **internetového časopisu**

<https://mplt.apostolskacirkev.cz>

Křesťanský vedoucí a jeho osobní život

Toto jarní číslo se věnuje osobnímu životu křesťanského vedoucího. Ten, kdo už nějakou dobu stojí ve vedoucí službě, bude jistě souhlasit s tvrzením, že chvíle radosti a uspokojení někdy střídají okamžiky bolesti, pocitu zmaru a zklamání. Může jít o frustraci z nedosažení plánovaných cílů, o zklamání z nenaplněných očekávání v mezilidských vztazích, o únavu či dokonce vyhoření nebo o pocit, že věci nejdou takovým směrem, jakým bychom si přáli. Někdy se přitom nemůžeme ubránit dojmu, že se do naší služby vkrádá chaos. Pokud jste se v některé z výše uvedených věcí našli, jednotlivé články v tomto novém čísle Magazínu pro vás mohou představovat povzbuzení či dokonce nové nasměrování. Dozvíte se, jak zvládat chaotické okamžiky ve službě, zpracovávat únavu, čelit depresi či se vyrovnávat s tím, že lidé, kterým jste dlouhodobě sloužili nebo je dokonce považovali za své přátele, se obrátí proti vám.

Vydává: **Apoštolská církev** ve spolupráci
s nakladatelstvím **Life Publishers International**

V případě otázek, postřehů a připomínek se na nás neváhejte obrátit. | E-mail: mplt@apostolskacirkev.cz